ЦЪРКВАТА НА ИСУС ХРИСТОС НА СВЕТИИТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ • ОКТОМВРИ 2017 Г.

Лиа она

Откриване на пътя към по-пълно разчитане на собствени сили, с. 32, 40–43

Храмова работа и семейна история: покана от президент и сестра Нелсън, с. 14

Наскоро кръстени? Вече можете да служите в храма, с. 20

Три стъпки за разрешаване на конфликтите в брака, с. 22

Впрягове минават край храма Солт Лейк, сниман към 1891 г. Уилфърд Уудръф (1807–1898) е президент на Църквата, когато през 1893 г. е осветен храмът Солт Лейк. Той казва: „Имаме отговорността да… изграждаме храмове на Всевишния, където може да ходим и да изпълняваме спасителните обреди за нашите мъртви“ (Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff, *2004 г., с. 94).*

Снимката е предоставена от Библиотеката по история на Църквата

Лиахона, октомври 2017 г.

4

ПОСЛАНИЯ

4 **Послание на Първото президентство: Да станем истински ученици**
От президент Хенри Б. Айринг

7 **Послание за обучение при посещение: Да обгръщаме с обич отклонилите се**

НА КОРИЦАТА
Фотография: Лесли Нилсън.

АКЦЕНТИ

14 **Разтваряне на небесата чрез храмова работа и семейна история**
От президент Ръсел М. Нелсън и Уенди У. Нелсън

20 **Преди да отидете: кръщения в храма**
От Хедър Дж. Джонсън
Като нов член, можете веднага да отидете в храма с препоръка за ограничено ползване. Ето някои отговори на въпроси, които може да имате преди да отидете.

22 **Разрешаване на конфликтите във вашия брак**
От С. Брент Шарман

28 **Намиране на помощ след смъртта на Нанси**
От Дарън Уилкокс
Как моята съсипваща скръб можеше да бъде заменена от мир?

32 **„Нека разчитаме на собствените си сили и бъдем независими“**
Какво представлява инициативата за разчитане на собствените сили на Църквата и как може тя да ви помогне?

РАЗДЕЛИ

8 **Говорим за Христос: Не е твърде късно за втора възможност**
От Амбър Дженсън

10 **Да преподаваме като Спасителя: Слон в класната стая**
От Джесика Грифит и Ричард М. Ромни

38 **Лица на вярата: Илир Додай**

40 **Гласове на светии от последните дни**

80 **Докато се срещнем отново: Помогнете на някого днес**
От президент Томас С. Монсън

ПЪЛНОЛЕТНИ МЛАДЕЖИ

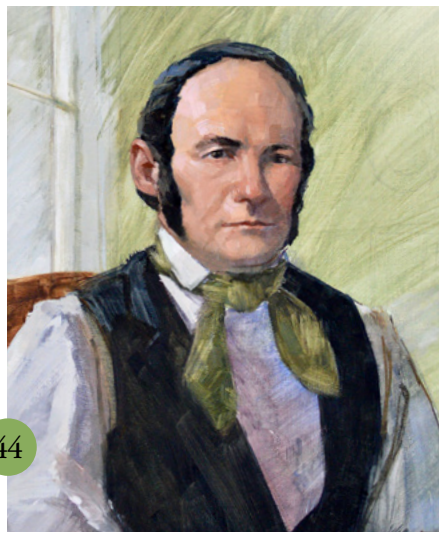

44 **Пет урока за пълнолетните младежи от млади апостоли**
От Матю С. Годфри
Какво можем да научим днес от някои от преживяванията на първите апостоли на Възстановяването?

МЛАДЕЖИ

50 **Характер, подобен на Христовия**
От старейшина Дейвид А. Беднар
Исус, Който е страдал най-много, изпитва най-много състрадание към нас, които страдаме много по-малко.

54 **Как реч от конференцията може да промени живота ви**
От Хадли Григс

58 **Останете непоклатими**
От Линдзи Хилър
Връстниците ми ме притискаха да пия, но тогава едно от момчетата каза нещо, което промени живота ми.

60 **Излизане от калъпа за „типичния тинейджър"**
От Шарлът Ларкабал
Искате ли да разбиете стереотипите? Сега е моментът да се захванете за работа!

62 **Плакат: Издигане във вярата**

63 **Отговори от ръководители на Църквата: Как да знаете сами за себе си**
От президент Хенри Б. Айринг

64 **Въпроси и отговори**
Освен чрез молитва и изучаване на Писанията, кой е другият най-добър начин да укрепвам свидетелството си?

58

Вижте дали ще успеете да намерите Лиахоната, скрита в този брой. Жокер: Понякога забавлението е скрито като служба!

ДЕЦА

66

66 **От Париж до Сапоро**
От Ейми Джейн Лийвит
Деца както във Франция, така и в Япония са очаквали нещо с нетърпение: нов храм!

68 **Отговори от един апостол: Как Светият Дух може да ми помага?**
От старейшина Робърт Д. Хейлз

69 **Нашата страница**

70 **Пътуването на Джейн**
От Джесика Ларсън
Без да могат да се качат на корабчето, как семейството на Джейн щяло да стигне до Наву?

72 **Сара и изследването**
От Джулиан Доумън
Сара се страхувала от едно изследване. Какво можела да направи, за да се почувства по-добре?

74 **Герои от историята на Църквата: Един нов пророк**

75 **Да помагаме, молив по молив**
От Калеб Х.
Калеб искал да помогне на бежанците – и други деца го последвали!

76 **Разкази за Исус: Исус се явява на Джозеф Смит**
От Ким Уеб Рийд

79 **Страница за оцветяване: Господният ден е свят ден**

ОКТОМВРИ 2017 Г., ГОД. 24, БР. 3
ЛИАХОНА 14450 112

Международно списание на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Първото президентство: Томас С. Монсън, Хенри Б. Айринг, Дитер Ф. Ухтдорф
Кворумът на дванадесетте апостоли: Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън, Роналд А. Расбанд, Гари Е. Стивънсън, Дейл Г. Ренлънд

Редактор: Джозеф У. Ситати
Помощник-редактори: Рандъл К. Бенет, Керъл Ф. Макконки
Съветници: Браян К. Аштън, Бони Х. Кордон, Легранд Р. Къртис-мл., Шарън Юбанк, Кристъфел, Дъглас Д. Холмс, Ерих У. Копишке, Лари Р. Лорънс

Изпълнителен директор: Ричард И. Хийтън
Директор църковни списания: Алън Р. Лойбърг
Бизнес управител: Гарф Кенън

Административен редактор: Адам С. Олсън
Помощник-административен редактор: Райън Кар
Помощник публикации: Крелмилда Амарал
Набор и редакция: Мариса Денис, Дейвид Диксън, Дейвид А. Едуърдз, Матю Д. Флитън, Лори Фулър, Гарет Х. Гарф, Ларийн Портър Гонт, Джон Райън Дженсън, Шарлът Ларкабал, Майкъл Р. Морис, Ерик Б. Мърдок, Сали Джонсън Оудкърк, Джошуа Дж. Пърки, Джен Пинбъроу, Ричард М. Ромни, Минди Ан Селу, Мариса Уидисън

Изпълнителен директор оформление: Дж. Скот Кнудсън
Директор оформление: Тад Р. Питърсън
Дизайн: Джанет Андрюз, Фей П. Андрус, С. Кимбъл Бот, Томас Чайлд, Дейвид Грийн, Колийн Хинкли, Ерик П. Джонсен, Сюзън Лофгрен, Скот М. Мууи, Марк У. Робисон, Рейчъл Смит, Брад Тиъри, К. Никол Уолкънхорст

Координатор интелектуална собственост: Колет Небкър Аун
Директор производство: Джейн Ан Питърс
Производство: Айра Глен Ъдеър, Кони Бауторп Бридж, Джули Бърдет, Томас Дж. Кронин, Брайън У. Джиджи, Джини Дж. Нилсън, Дерек Ричардсън
Предпечат: Джошуа Денис, Амон Харис

Директор печат: Стивън Т. Люис
Директор разпространение: Трой К. Велинга

За абонаменти и цени извън САЩ и Канада, отидете на store.lds.org или се свържете с вашия местен църковен център за разпространение или с ръководител на район/клон.

Предавайте статии и запитвания по Интернет на liahona.lds.org; чрез електронна поща на liahona@ldschurch.org; или на адрес *Liahona,* Rm. 2420, 50 E. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава „компас" или „нещо, което напътства") се публикува на албански, арменски, бислама, български, камбоджански, себуано, китайски (опростен), хърватски, чешки, датски, холандски, английски, естонски, фиджи, фински, френски, немски, гръцки, унгарски, исландски, индонезийски, италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски, литовски, малгашки, маршалезе, монголски, норвежки, полски, португалски, румънски, руски, самоа, словенски, испански, суахили, шведски, тагалог, таитянски, тай, тонга, украински, урду и виетнамски. (Честотата варира според езика).

© 2017 на Intellectual Reserve, Inc. Всички права запазени. Отпечатано в САЩ.

Информация за авторските права: Освен ако не е обозначено друго, отделни лица могат да копират материали от *Лиахона* за лично ползване с нетърговска цел (включително за църковни призования). Това право може да бъде ограничено по всяко време. Нагледните материали не могат да бъдат размножавани, ако това изрично е забранено в бележката до произведението. Въпросите относно авторските права следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; имейл: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada: October 2017 Vol. 24 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $4.00 per year; Canada, $4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

ПОВЕЧЕ ОНЛАЙН

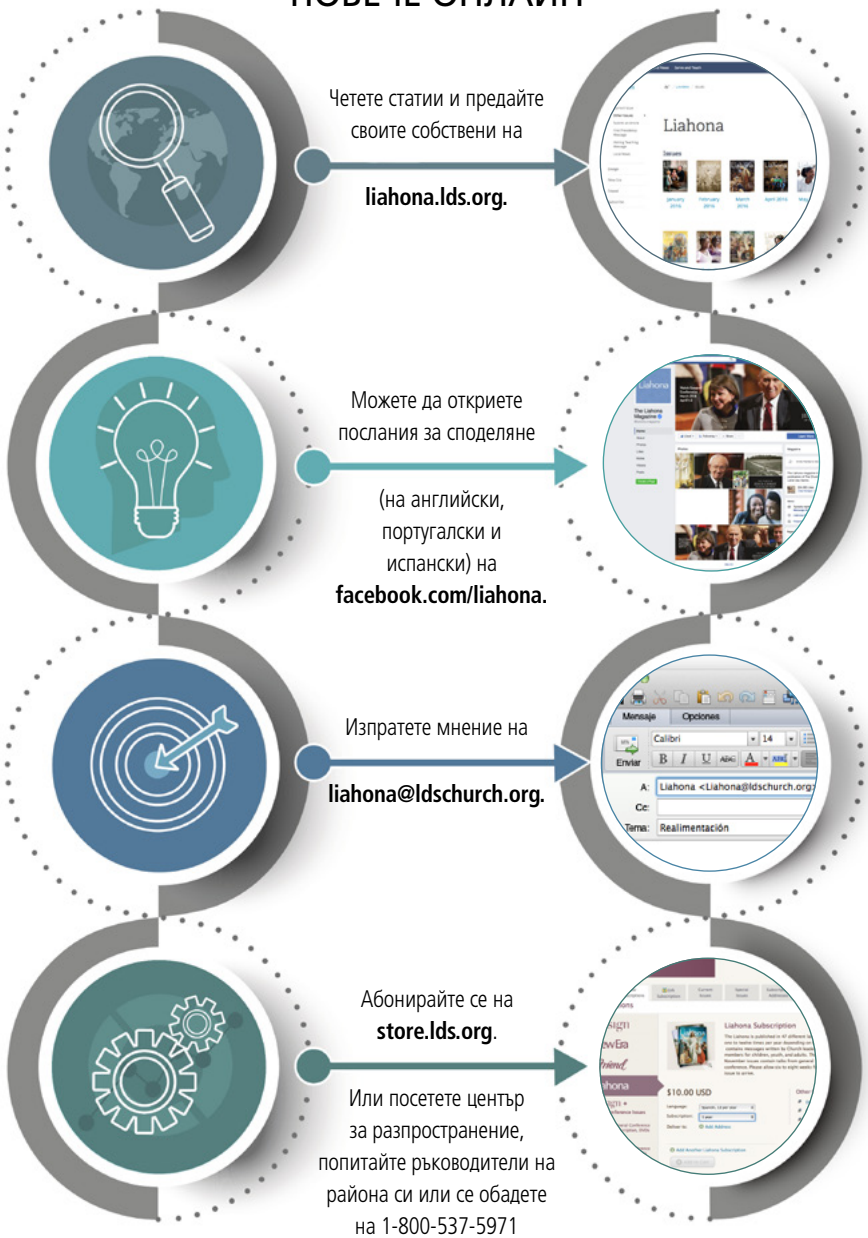

ИКОНИ ОТ GETTY IMAGES

ТЕМИ В ТОЗИ БРОЙ

Цифрите показват първата страница на статията.

бежанци, *75*
Бог Отец, *4, 7, 8, 14, 38, 63, 76*
божествено естество, *60*
брак, *22*
вяра, *28, 32, 62*
Господният ден, *79*
заетост, *32, 41, 43*
изучаване на Писанията, *64*
История на Църквата, *44, 70, 74, 76*
Исус Христос, *28, 50, 76*
мир, *28*
молитва, *63, 64*
натиск от връстниците, *58*
нови членове, *20*
обич, *7*
обща конференция, *54*
покаяние, *8*
разчитане на собствените сили, *32, 40, 41, 42, 43*
Светият Дух, *68, 72*
свидетелство, *63, 64*
семейна история, *14*
скръб, *28*
словото на мъдростта, *58*
служба, *38, 75, 80*
смърт, *28, 38*
събрания на съвета на учителите, *10*
утеха, *28, 72*
ученичество, *4*
храмова работа, *14, 20, 66*
храмове, *66, 69*

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото президентство

ДА СТАНЕМ ИСТИНСКИ УЧЕНИЦИ

На всяко събрание за причастие имаме привилегията да обещаем на Небесния Отец, че винаги ще помним Спасителя и ще спазваме Неговите заповеди, за да може Светият Дух да бъде с нас (вж. Мороний 4:3, 5:2; У. и З. 20:77, 79). Когато взимаме върху си Неговото име, това да Го помним е нещо естествено. Правим това по много начини, особено когато служим на околните в Негово име, четем светите Му слова и се молим да знаем това, което Той желае да правим.

Това ми се случи, докато извършвах кръщението на един млад мъж. Знаех, че бях призован от упълномощени от Спасителя служители да бъда мисионер и да проповядвам Неговото Евангелие и да свидетелствам за Него и Неговата истинна Църква. Моят колега и аз бяхме обещали на младия мъж, че ще бъде пречистен чрез силата на Единението на Исус Христос, когато се покае с вяра в Спасителя и е кръстен от един от Неговите упълномощени служители.

Когато вдигнах младия мъж от водата в басейна за кръщение, той прошепна в ухото ми: „Чист съм, чист съм“. В онзи момент си спомних за кръщението на Спасителя от Йоан Кръстител в река Йордан. И най-важното, спомних си, че извършвах спасителното дело на възкресения и жив Спасител – подпомаган от Светия Дух, така както е бил Йоан.

За мен и всеки от нас, да помним Спасителя може да бъде повече от това да разчитаме на спомена за нашето познание или за преживявания с Него. Можем да правим ежедневни избори, които ни приближават към Него в настоящето.

Най-простият такъв избор е да четем Писанията. Когато правим това, можем да придобиваме чувството, че сме близо до Него. За мен тази близост идва най-често, когато чета Книгата на Мормон. През първите няколко минути на моето четене на 2 Нефи чувам в ума си как гласовете на Нефи и Лехий описват Спасителя, сякаш са Го познавали лично. Обзема ме чувство на близост.

За вас ще има други откъси от Писанията, които по особен начин ще ви привличат към Него. Но където и когато четете Божието слово, със смирено и истинско намерение да помните Спасителя, ще увеличавате желанието си да вземате върху си Неговото име във всекидневния си живот.

Това желание ще променя начина, по който служите в Господната Църква. Ще се молите на Небесния Отец за помощ да служите по-усърдно в призование, което може да ви изглежда незначително. Помощта, за която ще се молите, е способността да забравите себе си и

да се съсредоточавате повече върху хората, на които сте призовани да служите.

Чувствал съм Неговата ръка и Неговата близост в моята служба с нашите деца, когато съм се молил да узная как да им помагам да намерят мира, който само Евангелието дава. В такива моменти ме е било по-малко грижа да ме видят като успял родител – най-важен за мен бе успехът и благосъстоянието на децата ми.

Желанието да дадем на хората, на които служим, това, което Спасителят би дал, води до молитви, представляващи *умоляване* на Небесния Отец, наистина в името на Исус Христос. Когато се молим по този начин – в името на Спасителя, с вяра в Него – Отец отговаря. Той изпраща Светия Дух да ни води, утешава и насърчава. Тъй като Духът винаги дава свидетелство за Спасителя (вж. 3 Нефи 11:32, 36, 28:11; Етер 12:41), нашата способност да обичаме Господ с цялото си сърце, ум и сила нараства (вж. Марк 12:30; Лука 10:27; У. и З. 59:5).

Благословията всекидневно и ясно да Го помним ще ни се дава бавно и постепенно, когато Му служим, угощаваме се със словото Му и се молим с вяра в Неговото име. И това да Го помним ще ни оформя в истински ученици на Господ Исус Христос в Неговото царство на тази земя – а по-късно с Неговия Отец в славния свят, който предстои. ■

ПРЕПОДАВАНЕ ОТ ТОВА ПОСЛАНИЕ

Президент Айринг ни съветва винаги да помним Спасителя, като правим всекидневни избори, които да ни доближават до Него. С хората, на които преподавате, бихте могли да прочете причастните молитви, където е изложен завета винаги да Го помним (вж. Мороний 4:3; 5:2; У. и З. 20:77, 79). Помислете дали да ги поканите да изготвят списък с нещата, които могат всеки ден да правят, за да си спомнят Спасителя. Също така бихте могли да ги поканите да се молят на Небесния Отец за успеха и благосъстоянието на останалите членове на семейството. Помислете дали и вие да не се молите за тях по същия начин.

МЛАДЕЖИ

Да помним Господ всеки ден

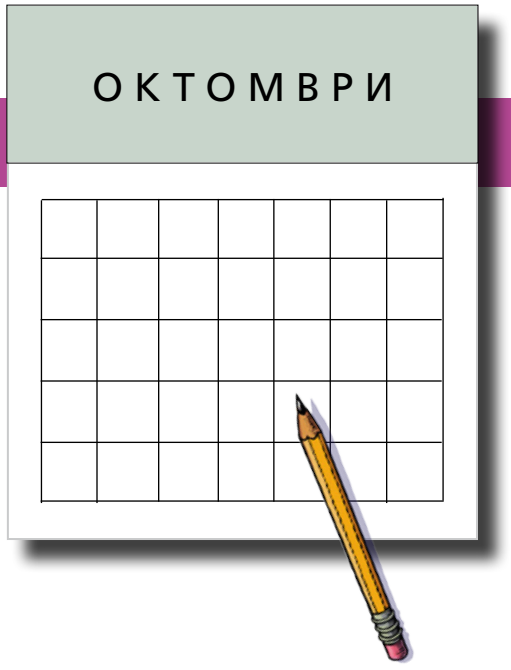

Приятели, домакинска работа, домашни, телевизия – има толкова много неща, на които да обръщаме внимание. Но всяка седмица обещаваме на Небесния Отец да „си спомн(яме) винаги за (Исус Христос)“ (У. и З. 20:79).

Президент Айринг казва, че можем „да правим ежедневни избори“, които да ни помагат да помним Спасителя. Бихте могли за този месец да си поставите цел да си спомняте Спасителя по-често всеки ден. Може да си направите календар и всеки ден да правите по нещо. Президент Айринг изброява неща като четене на Писанията, молитва с вяра и служене на Спасителя и ближните ви. Също така можете да пишете в дневник, да посещавате църковни събрания, да слушате обща конференция, да посещавате храма, да пеете химни – и още много други неща! Когато всеки ден си спомняме за Спасителя, президент Айринг обещава: „Благословията всекидневно и ясно да Го помним ще ни се дава бавно и постепенно… (и) ще ни оформя в истински ученици на Господ Исус Христос“.

ДЕЦА

Много обич

Когато четем Писанията и се молим, можем да чувстваме колко много ни обичат Небесният Отец и Исус. Оцветявайте по едно сърце всеки път, когато се молите и четете от Писанията. Какво още можете да правите, за да се чувствате близо до Небесния Отец и Исус?

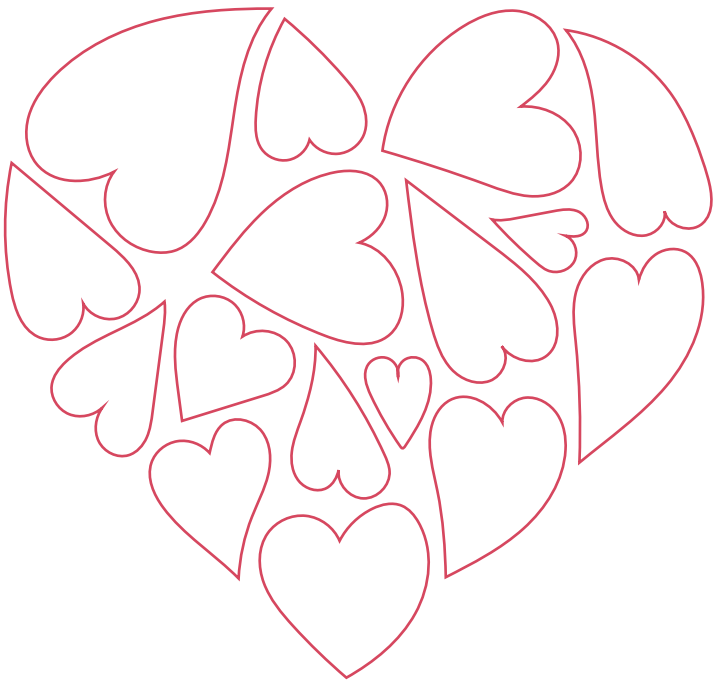

ПОСЛАНИЕ ЗА ОБУЧЕНИЕ ПРИ ПОСЕЩЕНИЕ

Да обгръщаме с обич отклонилите се

С молитва изучавайте този материал, като търсите вдъхновение, за да прецените какво да споделите. Как разбирането на ролята на Обществото за взаимопомощ подготвя Божиите дъщери за благословиите на вечния живот?

Вяра
Семейство
Взаимопомощ

„Реалността е, че няма съвършени семейства. … – казва президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото президентство. – Каквито и проблеми да има вашето семейство, каквото и да трябва да направите, за да ги решите, началото и краят на решението е милосърдие, чистата любов Христова“[1].

Относно хората, които не участват пълноценно в Евангелието, Линда К. Бъртън, бивша обща президентка на Обществото за взаимопомощ, казва: „Небесният Отец обича всички Свои чеда. Независимо къде се намират те – на пътеката или извън нея – Той желае те да се завърнат у дома“[2].

„Колкото и да се отклонят (вашите деца), … когато разговаряте с тях, не го правете с гняв, нито с острота, нито с дух на осъждане – учи президент Джозеф Ф. Смит (1838–1918). – Говорете им с доброта“[3].

Старейшина Брент Х. Нилсън от Седемдесетте повтаря напътствието на Спасителя към хората, които имат 10 сребърни монети и са изгубили една: „Търсете, докато намерите. Когато изгубеният е ваш син или дъщеря, ваш брат или сестра… след всичко, което можем да направим, ние обичаме този човек с цялото си сърце. …

Нека всички ние получаваме откровението да знаем как най-добре да се отнасяме с хората в живота ни, които са се изгубили и, когато е необходимо, да имаме търпението и любовта на нашия Отец в Небесата и Неговия Син Исус Христос, докато обичаме, бдим и очакваме блудните“[4].

Президент Хенри Б. Айринг, първи съветник в Първото президентство, казва: „Молил съм се с вяра човек, когото обичам, да потърси и почувства силата на Единението. Молил съм се с вяра човешки ангели да дойдат в тяхна помощ и те са идвали.

Бог е предвидил начин да спаси всяко едно от чедата Си“[5].

Допълнителни стихове от Писанията и информация

Матей 18:12; Алма 31:35;
3 Нефи 13:32; У. и З. 121:41–42
reliefsociety.lds.org

БЕЛЕЖКИ

1. Дитер Ф. Ухтдорф, „Във възхвала на хората, които спасяват“, *Лиахона,* май 2016 г., с. 79, 80.
2. Линда К. Бъртън, в Sarah Jane Weaver, „Sister Burton, Sister Wixom Visit Church's Pacific Area“, *Church News,* 2 апр. 2013 г., lds.org/church/news.
3. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith*, 1998 г., с. 254.
4. Брент Х. Нилсън, „Очакване на блудните“, *Лиахона,* май 2015 г., с. 103.
5. Хенри Б. Айринг, „Към моите внуци“ *Лиахона,* ноем. 2013 г., с. 71.

Обмислете следното

Как можем да продължаваме да показваме милосърдие към хората, които не желаят да живеят според принципите на Евангелието?

НЕ Е ТВЪРДЕ КЪСНО ЗА ВТОРА ВЪЗМОЖНОСТ

От Амбър Дженсън

Бащата на една от моите затруднени ученички каза на дъщеря си: „Не е твърде късно да успееш". Господ има същото послание за нас.

Сандра беше ученичка в моя клас по английски език за напреднали. Няколко седмици след началото на годината тя не беше предала и страница домашно. Само стоеше умислена на бюрото си. Измисляше извинения за несвършените задачи, не полагаше никакви усилия и по всичко личеше, че няма отношението да успее в такъв труден курс.

Нейният съветник и аз решихме да проведем среща със Сандра, нейният баща и някои от другите учители, за да се реши какво следва да се предприеме: трябваше ли да се откаже от курсовете за напреднали и вместо това да се запише в стандартни? Най-много умовете ни се занимаваха със следния неизречен въпрос: можехме ли да открием начин Сандра да успее?

Вярвайки, че на Сандра бяха дадени множество възможности за успех, но вместо това бе избрала неуспеха, аз отидох на срещата силно обезсърчена. Тайно се надявах тя да реши да се откаже от моя клас, за да не се тревожа повече за нея. Почувствах, че бях направила всичко възможно и че вече бе твърде късно.

На срещата личеше, че Сандра също се съмняваше в своята способност да успее. Тя беше втренчила поглед в масата, докато описвах неуспеха ѝ в часа по английски език. Докато учителят по история потвърждаваше, че Сандра няма успех и в неговия час, тя се сви още повече в стола си и видях как сълзи започнаха да се стичат по бузите ѝ.

В усилието си да покажа състрадание, обясних на нея и баща ѝ, че ако искаше да има успех в тези трудни курсове, тя трябваше да промени поведението, което я беше довело до това положение, и че това щеше да бъде много трудно.

Послание от нейния баща

След това съветникът се обърна към нейния баща, мъж с малко образование, който изглежда се чувстваше неловко в училищната среда. Съветникът го попита дали той имаше въпроси към учителите. Той каза, че нямаше и ни благодари за всичко, което сме направили за Сандра. Но каза, че има нещо, което иска да каже на дъщеря си.

Сърцето ми се сви. При някои срещи с родители съм виждала как те се карат на децата си пред учители и съветници, укорявайки ги за техния мързел, невнимание и липса на мотивация. Подготвих се да чуя това отново.

Но се изненадах, като чух нещо друго. Смиреният баща на Сандра се обърна към просълзената си 16-годишна дъщеря, изтерзана от срам и съжаление, и ѝ каза: „Не е твърде късно. Не е твърде късно да успееш. Не е твърде късно, наистина".

Тръгнах си от срещата благодарна за изпълнената с обич реакция, но и разтревожена, че той нямаше представа какво щеше да е нужно, за да може неговата дъщеря да успее да завърши курса. Това изглеждаше невъзможно. По-късно научих, че тя беше решила да се откаже от часа по история, но не и от моя час по английски език.

По-късно през същия ден коленичих в молитва и след като помислих за моите собствени недостатъци и помолих Небесния Отец за прошка, осъзнах колко много имах да науча от бащата на Сандра. Чувства на несигурност и неспособност и в моя живот са ме карали да се чудя дали съм достойна за втора възможност, дали я заслужавам. В такива моменти Господ, като

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ КЕЛИ МАКМОРИС

бащата на Сандра, избра не да ме укорява, а да ми вдъхне увереност: „Дъще моя, не е твърде късно. Не е твърде късно“.

Посланието на Евангелието

Колко често сме вярвали на посланието на противника, че вече няма надежда за нас? Пророците ни казват нещо различно. Исайя увещава: „Нека се обърне към Господа и Той ще се смили за него, и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро“ (Исайя 55:7). Мормон добавя свидетелството си: „Винаги, когато те се покайваха и търсеха опрощение с искрено чувство, на тях им биваше прощавано“ (Мороний 6:8). Радостта на Евангелието е следната: никога не е твърде късно. Защото винаги, когато търсим опрощение, Господното изкупление ще ни позволява да започваме наново.

Сандра, мотивирана да започне отначало, направи бавни, но важни промени. Промяната не бе лесна – беше необходимо всекидневно усилие, за да преодолее лошите си навици – но тя видя наградата от усилията си, тъй като оценката ѝ постепенно се подобри.

В перспективата на Евангелието, нашата крайна оценка няма да зависи от това колко дълго сме се препъвали по пътеката или в колко дълбока дупка сме се напъхали. Вместо това, Господ ще преценява живота ни въз основа на посоката, в която сме поели, как сме се покайвали и степента, в която сме разчитали на Господното Единение.

Въз основа на моето ограничено разбиране, аз се съмнявах в способността на Сандра да преодолее допуснатите в миналото грешки. За разлика от това, нашият съвършен Небесен Отец никога не губи надежда в способността на Неговите чеда да достигнат спасение чрез усъвършенстване в Христос. Няма значение колко сме затънали – Той винаги ще търси изгубения. Господ ни умолява повече да не се скитаме като странници в греха, а вместо това да Го търсим с надежда и да се радваме на благословиите на Неговото безпределно Единение. Наистина, никога не е твърде късно. ■

Авторката живее във Вирджиния, САЩ.

СЛОН В КЛАСНАТА СТАЯ

Събранията на съвета на учителите не променят само начина, по който преподаваме; те променят начина, по който се учим.

От Джесика Грифит и Ричард М. Ромни
Църковни списания

Мисуаке Ситоле има проблем. Като президент на Неделното училище, Бог му е дал отговорността да помага в подобряването на изучаването и преподаването на Евангелието в района[1].

Но членовете на неговия район в Йоханесбург, Южна Африка, в някои случаи имат крайно различен произход и очаквания. Някои са образовани, други – не. Мнозина са били учени, че задачата на ученика е да слуша, а не да говори. На други културните условности пречат да разберат, че както мъжете, *така и* жените имат своята роля в преподаването в Църквата и у дома.

„Също имаме хора, които говорят на различни езици – казва брат Ситоле. – Но Духът иска да подтиква всеки един".

Когато миналата година бяха въведени събранията на съвета на учителите и *Да преподаваме като Спасителя,* районите и клоновете в цялата Църква започнаха да провеждат събрания на съвета на учителите, на които обсъждат, изучават и практикуват начини на преподаване като Спасителя.

Тогава брат Ситоле започнал да осъзнава как събранията на съвета на учителите могат да благословят неговия район. Така можело да се подходи към културните пречки, можело да се увеличи участието на членовете и различните перспективи на членовете можело да се превърнат в благословии.

Заедно с много членове по света, брат Ситоле осъзнал, че Господ не използва събранията на съвета на учителите единствено, за да променя начина, по който преподаваме – Той ги използва, за да променя начина, по който се учим.

Притчата за слона

Едно от най-интересните открития на брат Ситоле е следното: когато учителите дават възможност на учениците да участват в своето обучение, всички имат полза от разширения кръгозор от различните перспективи.

Това проникновение на брат Ситоле се дава по време на събрание на съвета на учителите, когато член на района споделя притчата за слепците и слона, само че с малка промяна. В притчата се разказва

за шестима слепци, всеки от които описва слона по различен начин (кракът е като дънер, опашката е като въже, хоботът е като фонтан, и т.н.), защото всеки един е хванал различна негова част[2].

„Но да предположим, че слонът представлява преподаването на Евангелието – казва брат Ситоле. – Тогава е нужно да дадем възможност на всеки член на класа да сподели своята перспектива, така че заедно да достигаме до общо разбиране как Евангелието благославя всички ни“.

Затова учителите в района на брат Ситоле винаги сядат около маса по време на съвета на учителите – за да подпомагат обсъждането. „Това ни напомня, че всеки има равностоен глас“ – казва той.

Според *техните* нужди

В Токио, Япония, Нацуко Соежима се съмнявала, че може да преподава добре. „Когато бях призована да бъда учителка на младежите в Неделното училище за деца, – казва тя – казах на епископа, че ще ме е страх да правя това. Но той каза, че призованието е от Бог, затова приех“.

Като група, класът я плашел, заради индивидуалните трудности на учениците. Двама от младежите имали проблеми със слуха. Други ученици били дошли да живеят в Япония от други страни и говорели само английски. Тя също се страхувала от възрастовата разлика между нея и учениците.

Тогава, в събрание на съвета на учителите, сестра Соежима получила отговор. „Говорихме как да обичаме всеки член на класа, как да научим имената им, как да се молим за тях поотделно и как да преподаваме, водени от Духа, според *техните* нужди – обяснява тя – и точно това започнах да правя“. Тя също така започнала да прави още нещо, което научила на съвета: „Използвах език, който показва моята обич“.

Резултатът? „Сърцето ми се промени. Започнах да изпитвам обич към учениците си. Чувствах се загрижена и за учениците, които не бяха дошли и се молих и за тях. Веднага щом приключваше един урок, започвах да се подготвям за следващия, за да имам време да обмисля своите възможности за преподаване. Бях преизпълнена с радост“.

Конкретни отговори

Брад Уилсън, президент на Неделното училище в Минесота, САЩ, се грижи учителите от събранието на съвета на учителите да не си тръгват, докато не са обсъдили какво ще променят в резултат на наученото.

„Следваме дадената в *Да преподаваме като Спасителя* програма – казва брат Уилсън. – Обсъждаме преживяванията на учителите, след това обсъждаме една от дадените теми. Като един вид организатор, аз задавам въпроси и обобщавам мисли. След това работим върху приложението. Разделяме се на малки групи и обсъждаме: „Какво

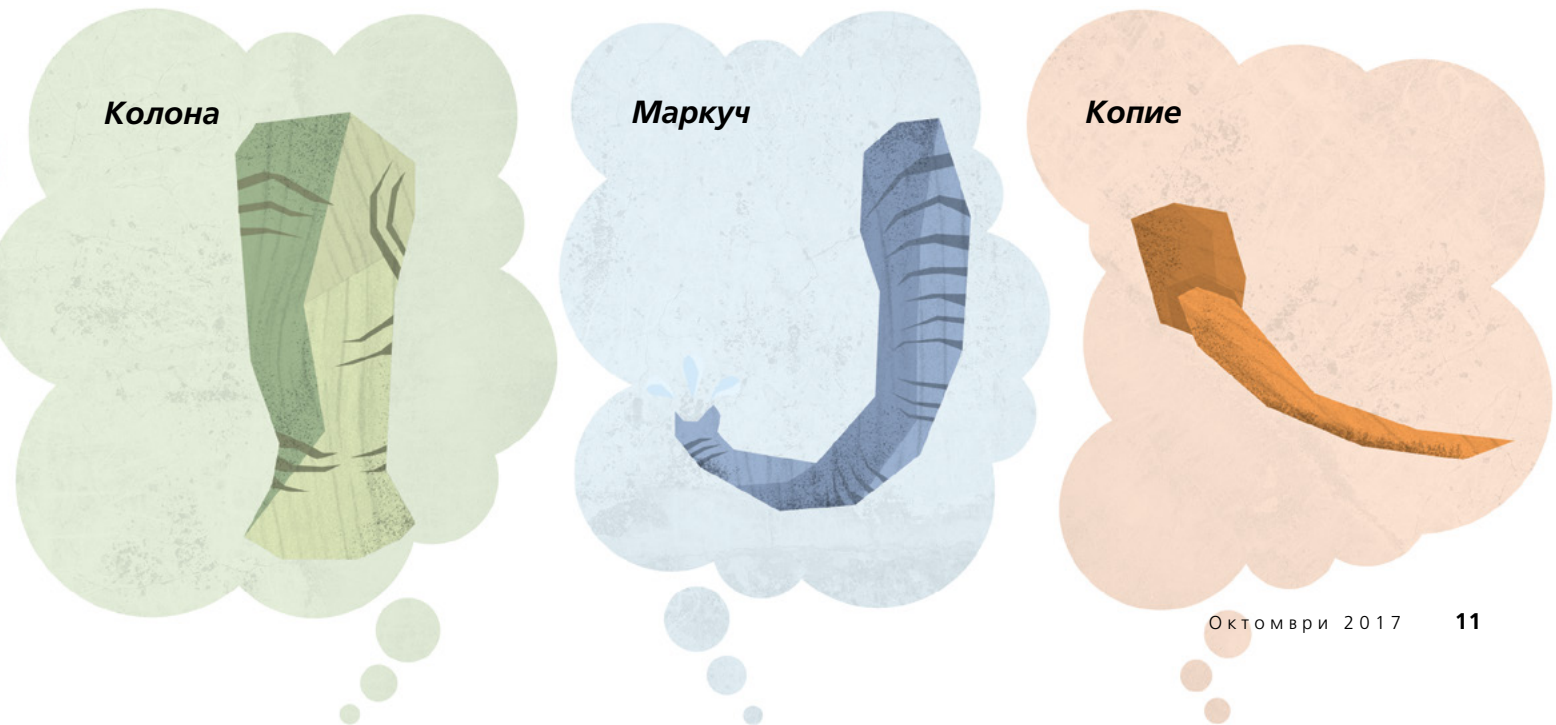

различно ще правя в резултат на събранието днес?“

Рон Гуудсън, учител в кворума на дяконите в същия район, споделя колко е впечатлен от начина, по който брат Уилсън организира съвета. „Говорим за начина, по който Спасителят би преподавал – казва той. – Така, почувствал Духа, си мислиш: „Това е нещо, което трябва да опитам в моя клас“. Мисленето за Спасителя променя подхода. Така „Трябва да подготвя урок“ се измества от „Какво им е нужно на тези дякони и как мога да им го дам?“

Той помни как написал в своя дневник: „Днес участвах в събрание на съвета на учителите и ето какво трябва да направя“. Всъщност дневникът му е пълен с такива бележки. Сега се подготвя предварително: „Започни отрано и получавай подтици цяла седмица“. Той пита дяконите какво се случва в живота им: „По-добре мога да им помагам, когато ги познавам по-добре“. Той също така кани дяконите да преподават: „Когато правят това, те също се учат по-добре“[3].

Продължих да пея

„В нашия съвет говорихме как музиката може да кани Духа – казва Джоселин Херингтън, учителка в Неделното училище за деца в същия район в Минесота. – По-късно преподавах в клас „Слънчев лъч“. Помислих си: „Ще попея, докато оцветяват, ще се получи добре“. Започнах да пея и те всички спряха и се заслушаха. Затова продължих да пея. Това наистина покани Духа и когато приключих, те всички бяха благоговейни и ме чакаха да започна да говоря. И за това говорихме

ДОПЪЛНИТЕЛНА ИНФОРМАЦИЯ

За да научите повече за събранията на съвета на учителите и *Да преподаваме като Спасителя,* посетете **teaching.lds.org.**

(на съвета), да даваме свидетелство, когато ни се дава възможност. Затова дадох свидетелство с думи, които те можеха да разберат“.

Сестра Херингтън казва как се радва от това, че учителите в Неделното училище за деца са включени в събранията на съвета. „Говорим как се преподава на възрастни – казва тя – но когато брат Уилсън каже „Ами при преподаване на младежите? А при децата?“, той ни напомня, че се грижим за всички възрастови групи“.

От един съвет до следващия

Адам Мартин, президент на Неделното училище в Калгари, Албърта, Канада, казва как се радва да получава предложения от съвета на района. „Президентката на Обществото за взаимопомощ или президентът на Кворума на старейшините казва: „Бихме искали учителите да се съсредоточат върху това и това“, и така обсъждаме това в събрание на съвета на учителите“ – казва той.

Когато събранията на съвета на учителите първоначално започнали, учителите не знаели какво да очакват, затова той лично канел участниците и представял материалите за обучение на teaching.lds.org. „Сега всичко потръгна – казва той. – Знаят, че това е мястото да се обсъди случващото се“.

Неотдавнашно събрание се съсредоточило върху следването на Духа. „Говорихме как трябва да се подготвяме добре, но да не се тревожим дали ще покрием целия материал – казва той. – Една сестра каза как винаги е чувствала, че трябва да говори за всяко нещо в плана на урока. Можеше да се види как тя ясно осъзна как да следва вдъхновението, докато води обсъждането“.

Общо намиране на решения

Всяка ситуация за преподаване включва собствени възможности, трудности и потенциални благословии. Затова съветите са ефективен подход – те позволяват на учителите, с помощта на Духа, да търсят отговори на *своите* конкретни трудности.

Джофри Рейд, колов президент на Неделно училище в Аризона, САЩ, казва, че събранията на съвета на учителите дават най-добър резултат, когато учителите разбират, че тяхната цел е да се съветват: „Тогава те осъзнават, че могат да си помагат“.

Той казва как от ръководството на кола се опитват да помагат на учителите да променят мисленето си от „Добре ли се справям?“ на „Как се възприема посланието?“

Мариса Конова, учителка в Неделното училище за деца в същия кол, казва, че в отговор на подтик, който е получила в съвет на учителите, тя вече насърчава учениците от клас Доблестни 8 да се молят един за друг. Това дало добър резултат, но може и да не е приложимо по същия начин в клас за възрастни. „Да се молиш за всеки участник в голям клас по евангелско учение може да бъде трудно – казва тя. – Хубавото е, че тези учители казват: „Как според теб можем да адаптираме това в нашия клас?“ И намираме решенията заедно.

В събранията на съвета на учителите – казва тя – най-много ми харесва, че ни дават време да размишляваме как се справяме и какво точно правим. Полезно е да те подкрепят и да ти споделят мнение, като така имаш чувството, че всички заедно работят за постигането на една и съща цел. Също така ми харесват различните гледни точки, които хората споделят. Помага ми да се замислям върху неща, върху които със сигурност не бих се замислила самостоятелно“.

Когато участваме и споделяме в събрания на съвета на учителите, нашият поглед върху „слона на евангелското учение“ може да става по-ясен. Подобно на брат Ситоле в Африка, много членове на Църквата по света откриват, че когато нараства нашата способност да преподаваме като Спасителя, това променя не само начина, по който преподаваме, но и начина, по който се учим. ■

ПРОМЕНИ В НЕДЕЛНИТЕ СЪБРАНИЯ ПРЕЗ 2018 Г.

В сила от януари настъпват промени в събранията на Мелхиседековото свещеничество и Обществото за взаимопомощ. Тези промени се основават на наученото от членовете в събранията на съвета на учителите. Започвайки от следващия месец, в конферентните издания на списанията, на приложението Gospel Library и на LDS.org ще бъдат предоставени нови материали за уроците и обяснение на промените.

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. *Handbook 2: Administering the Church* 2010 г., 12.2.2.
2. Тази притча се разказва от Дитер Ф. Ухтдорф, „Що е истина?“ (Духовно послание за пълнолетни младежи на Образователната система на Църквата, 13 януари 2013 г.), broadcasts.lds.org; и Дитер Ф. Ухтдорф „What Is the Truth?“ *Friend,* март 2017 г., с. 2.
3. За още предложения, вж. Brian K. Ashton, „Helping Youth Teach“, *Liahona,* авг. 2016 г., с. 24–25.

„Много (духове) с голямо желание очакват все още живите им приятели да отслужат обредите за тях в храмовете“ – казал моят починал прадядо, когато се явил на дядо ми А. С. Нелсън.

Разтваряне на небесата

ЧРЕЗ ХРАМОВА РАБОТА И СЕМЕЙНА ИСТОРИЯ

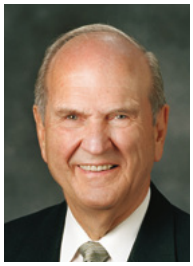

От президент Ръсел М. Нелсън

Президент на Кворума на дванадесетте апостоли

В съавторство с Уенди У. Нелсън

По време на презентацията, президент Ръсел М. Нелсън и неговата съпруга Уенди поканиха светиите от последните дни с молитва да помислят каква жертва могат да направят, за да участват по-активно в храмовата работа и семейната история.

Президент Нелсън: Когато моят дядо А. С. Нелсън бил млад съпруг и баща, само на 27 години, неговият баща починал. Около три месеца по-късно, покойният му баща, моят прадядо, дошъл да го посети. Датата на това посещение била нощта на 6 април 1891 г. Дядо Нелсън бил толкова впечатлен от посещението на баща си, че описал преживяването в своя дневник, за да може да го сподели с приятели и роднини.

„Бях в леглото, когато той влезе в стаята – пише дядо Нелсън. – Дойде и седна на края на леглото. Каза: „И така сине, имах няколко свободни минути и получих разрешение да дойда и да те видя за малко. Сине, чувствам се добре и бях доста зает откакто умрях“.

Когато дядо Нелсън го попитал какво е правил, неговият баща отговорил, че бил зает в проповядване на Евангелието на Исус Христос в света на духовете.

„Не можеш да си представиш, сине, колко много духове там все още не са приели Евангелието – казал той. – Но мнозина го приемат и се реализира велико дело. Мнозина с вълнение очакват техните все още живи приятели да им служат в храмовете“.

Дядо Нелсън казал на баща си: „Планираме да отидем в храма и да бъдем запечатани за теб, Татко, възможно най-скоро“.

Моят прадядо отвърнал: „Отчасти за това, сине мой, дойдох да те видя. Ние ще изградим семейство и ще живеем през цялата вечност“.

След това дядо Нелсън попитал: „Татко, Евангелието, проповядвано от тази Църква, истинно ли е?“

ИЛЮСТРАЦИИ: БЬОРН ТОРКЕЛСОН; ФОН, ИЗОБРАЖЕНИЯ НА МОБИЛЕН ТЕЛЕФОН И ТАБЛЕТ ОТ GETTY IMAGES

А. С. Нелсън, дядо на президент Ръсел М. Нелсън.

Баща му посочил една картина на Първото президентство, закачена на стената на спалнята.

„Сине, точно колкото сигурно е, че виждаш тази картина, толкова сигурно е, че Евангелието е истинно. Евангелието на Исус Христос съдържа в себе си силата да спаси всеки мъж и жена, които му се подчиняват, и по никакъв друг начин не може да се получи спасение в царството Божие. Сине мой, винаги се дръж за Евангелието. Бъди смирен, бъди изпълнен с молитва, бъди покорен на свещеничеството, бъди предан, бъди верен на сключените с Бог завети. Никога не прави нещо, от което Бог да остане недоволен. Каква благословия е Евангелието! Сине, бъди добро момче“.

Сестра Нелсън: Просто обичам този списък. „Бъди смирен, бъди изпълнен с молитва, бъди покорен на свещеничеството, бъди предан, бъди верен на сключените с Бог завети. … Бъди добро момче“. Шест точки, дадени от твоя починал прадядо. Със сигурност звучи много близко до казаното от президент Гордън Б. Хинкли (1910–2008)[1].

Президент Нелсън: Така е, нали? За мен е безценно, че дядо ми е записал този разказ за нас. Научихме, че в последствие децата на баща му са запечатани за него. Така целта на това посещение е постигната.

Духът на Илия

Президент Нелсън: Име с дълбоко значение в Писанията обяснява защо семейството е толкова важно. Това име е Илия. ИЛ-ИЯ на еврейски буквално означава „Йехова е мой Бог“[2]. Помислете само! В това име са вложени еврейските думи както за Отец, така и за Сина.

Сестра Нелсън: Илия е последният пророк, който държи властта за запечатване на Мелхиседековото свещеничество преди времето на Исус Христос. Мисията на Илия е да обърне сърцата на чедата към бащите и сърцата на бащите към чедата, за да могат да бъдат запечатани, ако ли не „цялата земя би била *напълно опустошена* при Неговото пришествие“ (Джозеф Смит – История 1:39; курсив добавен). Това е доста изразителен изказ.

Президент Нелсън: Предпочитано от мен определение за Духа на Илия е „проява на Светия Дух, даваща свидетелство за божественото естество на семейството“[3]. Според Bible Dictionary, „Силата на Илия е запечатващата сила на свещеничеството, чрез която завързваните или отвързваните на земята неща се завързват или отвързват в небесата“ („Elijah“).

Сестра Нелсън: Затова, когато казваме, че духът на Илия действа на хората, за да ги насърчава да издирват своите починали мъртви, ние всъщност казваме, че Светият Дух ни подтиква да вършим тези неща, които ще позволят на семействата да бъдат запечатани за вечността.

Президент Нелсън: Прекрасно е да обръщаме сърцата на чедата към техните бащи, като разказваме важни семейни разкази по достъпни и запомнящи се начини. Може би ако семейните документи, разкази, снимки и свързани със спомени предмети са винаги пред очите ни, нашите свидетелства ще бъдат укрепвани (вж. Мосия 1:5). Когато ги поставяме на нашите стени и маси, в нашите компютри, таблети и дори мобилни телефони, може би ще бъдем подтиквани да избираме по-правилно и да се доближаваме към Господ и семействата си.

Но ако оставим нещата само на това ниво, наистина, ние не сме направили достатъчно. Като членове на Църквата, нашият интерес в семейната история се мотивира от Господното наставление, че предците ни не могат да станат съвършени без нас, както и че ние не можем да станем съвършени без тях (вж. У. и З. 128:15). Това означава, че трябва да бъдем свързани чрез запечатващите обреди на храма. Трябва да бъдем силни звена във веригата, свързваща нашите предци с потомството ни. Ако нашите колекции от разкази и снимки станат самоцел – ако знаем кои са нашите предци и знаем прекрасни неща за тях, но ги оставим заседнали от другата страна без техните обреди – това упражнение никак няма да помогне на предците ни, останали в духовния затвор.

Сестра Нелсън: Запазването на истории за предците ни е важно, но никога не трябва да се случва за сметка на изпълнението на обредите за нашите предци. Трябва да отделяме време за информацията, необходима за извършването на тези обреди.

Президент Нелсън: А това означава да жертваме време, което обикновено прекарваме в други дейности. Нужно е да прекарваме повече време в храма и да извършваме проучвания по семейна история, в което се включва индексирането.

Сестра Нелсън: Жертвата наистина дава достъп до небесните благословии[4]. Имах благословията да открия много предци, за които съм убедена, че бяха готови да сключат завети с Бог и да получат необходимите обреди. С времето осъзнах, че когато работех над трудна задача и бях изчерпала време, енергия или идеи, ако жертвах време да открия нужната за обредите информация за някои предци или отидех в храма за техни обреди, небесата се разтваряха и енергията и идеите се

подновяваха. Някак имах достатъчно време, за да мога да свърша работата до крайния срок. Беше напълно невъзможно, но се случваше всеки път. Храмовата работа и семейната история ми дават радост, която наистина не идва от този свят.

Семейната история и мисионерската работа

Президент Нелсън: Ако бях мисионер днес, двамата най-добри мои приятели в клона или района, в който служа, биха били ръководителят на мисионерската дейност и консултантът по семейна история.

Хората имат вродено желание да опознават своите предци. Това става една естествена възможност за нашите мисионери. Когато мисионерите обикнат хората, на които преподават, те по естествен начин питат за техните семейства. „Живи ли са родителите ви? Живи ли са вашите баба и дядо? Познавате ли вашите баба и дядо?“ Разговорите текат непринудено, когато подтикнатите да говорят с мисионерите са канени да говорят за хората, които обичат.

В такъв момент може да бъде естествено мисионерите, включително членовете-мисионери, да попитат: „Познавате ли някои от вашите прабаба или прадядо? Знаете ли техните имена?“ Най-вероятно проучвателите няма да знаят имената на всичките осем прабаби и прадядовци.

След това мисионерите могат да направят следното предложение: „Имам приятел в нашата църква, който може да помогне. Ако можем да открием имената на някои или дори всички ваши прабаби и прадядовци, бихте ли отделили два часа от времето си, за да откриете кои са били вашите прабаба и прадядо?“ Разбира се, приятелят в Църквата е консултантът по семейна история и храмова работа.

Сестра Нелсън: Мисля, че ще е утешително за мисионерите да знаят, че никога не са сами, когато откриват хората, които имат желанието да приемат възстановеното Евангелие на Исус Христос и им преподават. Президент Джордж К. Кенън (1827–1901), който служи като съветник на четирима президента на Църквата, учи, че в тези последни дни хората се присъединяват към Църквата именно защото техните предци са се молили някой от потомството им да се присъедини към Църквата, за да могат те, техните предци, да приемат обредите чрез заместник[5].

Възвисяването: един семеен въпрос

Президент Нелсън: Възвисяването е семеен въпрос. Единствено чрез спасителните обреди на Евангелието на Исус Христос семействата могат да бъдат възвисени. Крайната цел, към която се стремим, е да станем щастливи като семейство – надарени, запечатани и подготвени за вечен живот в Божието присъствие.

Сестра Нелсън: Всеки урок в Църквата, всеки път, когато служим, всеки завет с Бог, всеки приет обред, всяка дейност в Църквата ни води към светия храм, дома Господен. Може да бъде дадена толкова много сила на една двойка и техните деца чрез запечатващите обреди, когато те спазват заветите си.

Президент Нелсън: Всеки ден избираме къде във вечността искаме да живеем, чрез начина по който мислим, чувстваме, говорим и действаме. Нашият Небесен Отец е провъзгласил, че Неговото дело и Неговата слава са да осъществи безсмъртието и вечния живот на Неговите чеда (вж. Моисей 1:39). Но Той *желае* ние да изберем да се завърнем при Него. Той няма да ни принуждава по никакъв начин. Прецизността, с която спазваме своите завети, Му показва точно колко желаем да се завърнем да живеем с Него. Всеки ден ни приближава към славната възможност за вечен живот или ни отдалечава от нея. Всеки от нас има нужда да

спазва заветите си, да се покайва всеки ден и да се стреми да бъде по-подобен на Спасителя. Така и само така семействата ни могат да бъдат заедно завинаги.

Сестра Нелсън: Имам свидетелство, че независимо колко приказен може да бъде настоящият ви живот или колко обезсърчаващ и труден, участието ви в храмовата работа и семейната история ще го направи по-добър. От какво имате нужда в живота си в момента? Повече обич? Повече радост? Повече самоконтрол? Повече мир? По-съдържателни моменти? По-дълбоко чувство, че животът ви има значение? Повече забавление? Повече отговори на задълбочените душевни въпроси? По-сърдечни взаимоотношения с околните? По-дълбоко разбиране на прочетеното в Писанията? Повече способност да обичате и прощавате? Повече способност да се молите със сила? Повече вдъхновение и творчески идеи в работата ви и други начинания? Повече време за наистина важните неща?

Умолявам ви да принесете следната жертва на Господ: увеличете времето, прекарвано в храмова работа и семейна история и след това наблюдавайте какво ще се случи. Имам свидетелство, че когато показваме на Господ своята сериозност в подпомагане на нашите предци, небесата ще се разтварят и ще получаваме всичко необходимо.

Президент Нелсън: Можем да бъдем вдъхновявани през целия ден от преживявания на други хора в храма и семейната история. Но трябва да направим нещо, за да можем ние самите да изпитаме тази радост. Бих искал да поканя всеки един от нас да се включи, така че прекрасното чувство на това дело да продължи и дори да се задълбочи. Каня ви с молитва да обмисляте какви жертви, за предпочитане свързани с време, можете да правите през тази година, за да извършвате повече храмова работа и семейна история.

Ние сме заети в делото на Всемогъщия Бог. Той е жив. Исус е Христос. Това е Неговата Църква. Ние сме Негови заветни чеда. Той може да разчита на нас. ■

Из презентация на Техническа конференция по семейна история, проведена в Солт Лейк Сити, Юта, САЩ, на 11 февруари 2017 г. За да гледате запис на презентацията на английски, португалски или испански, посетете lds.org/go/1017Nelson.

БЕЛЕЖКИ

1. Гордън Б. Хинкли, „A Prophet's Counsel and Prayer for Youth", *Liahona,* апр. 2001 г., с. 30–41.
2. Bible Dictionary, „Elijah".
3. Ръсел М. Нелсън, „A New Harvest Time", *Ensign,* май 1998 г., с. 34.
4. „Славим пророка, той с Бога говори", *Химни,* № 20.
5. Вж. *Gospel Truth: Discourses and Writings of President George Q. Cannon,* съст. Jerreld L. Newquist, 2 тома, 1974 г., том 2-ри, с. 88–89.

ПРЕДИ ДА ОТИДЕТЕ:

кръщения в храма

Няма нужда да чакате. Всички достойни членове, включително младежи и нови членове, могат без отлагане да служат в храма.

От Хедър Дж. Джонсън
Църковни списания

„Нека бъдем хора, посещаващи и обичащи храма – казва президент Хауърд У. Хънтър (1907–1995). – Нека бързаме към храма толкова често, колкото ни позволяват… личните обстоятелства. Ние следва да ходим не само за нашите мъртви роднини, но и заради личните благословии на поклонението в храма, заради светостта и сигурността, предоставяни между тези осветени стени“ („A Temple-Motivated People“, *Ensign,* фев. 1995 г., с. 5).

Това напътствие се отнася за всички членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни – дори ако сте наскоро кръстил се член. Ако сте достойни, няма период на изчакване преди да посетите храма. Веднага след като сте кръстени и потвърдени, можете да получите препоръка за ограничено ползване.

Тази препоръка ви позволява да влезете в храма и да извършвате кръщения и потвърждавания чрез заместник за починали предци. Докато служите и се покланяте в храма, можете да укрепвате свидетелството си за Евангелието.

Като описва първото си преживяване в храма, Наталия Лорена Фигероа от Аржентина казва: „В кръщелния басейн на храма видях как един брат се кръсти за моя дядо и чичовците ми. След това бях кръстена за моята баба и лелите ми. Почувствах невероятна радост. Сълзи се стичаха от очите ми и в сърцето си почувствах горене по-силно от всеки друг път“. Подобни благословии очакват подготвените да получат препоръки за ограничено ползване. ■

ЧЕСТО ЗАДАВАНИ ВЪПРОСИ

Как да получа препоръка за ограничено ползване?

- Трябва да бъдете на поне 12 години и да бъдете достоен член на Църквата. Мъжете трябва да са приели Аароновото свещеничество, което обикновено може да стане седмица след кръщението.
- За да получите препоръка, трябва да ви интервюира вашият епископ или президент на клон. Интервюто е подобно на това, което сте имали преди кръщението. Ще обсъдите вашето свидетелство за Евангелието и как следвате заповедите.
- Препоръката е валидна за една година.

Кои са някои от благословиите от това да имате препоръка за ограничено ползване?

- Можете да служите на вашите починали роднини и други мъртви, като изпълнявате за тях кръщения и потвърждавания чрез заместник.
- Може да си спомните за собственото си кръщение и сключените от вас завети.
- Дори и да не можете често да посещавате храма, можете да носите храмовата си препоръка като постоянно напомняне за храма и вашата готовност да бъдете достойни да влезете там.
- Когато сте достойни за препоръка за ограничено ползване, вие се подготвяте да получите своите собствени храмови обреди – надаряване и запечатване.

Как да планирам посещение на храм?

- Попитайте ръководител на района или клона, като например ръководителя на мисионерската дейност или президентката на Обществото за взаимопомощ, дали може да ви помогне да планирате посещение на храм.
- Работното време на кръщелния басейн на всеки храм е поместено онлайн на temples.lds.org. Също така можете да се обадите в храма за информация.
- Ако посещавате храма за първи път, можете да се обадите, за да си запишете час. Така служителите ще бъдат подготвени да ви приветстват и да обяснят какво ще правите в храма.

- Отидете в храма в най-доброто си неделно облекло.
- Вземете със себе си бяло бельо. Някои храмове предлагат бяло бельо, а други не. От храма ще ви дадат бял гащеризон и хавлиена кърпа.

Какво да очаквам, когато посещавам храма, за да извършвам кръщения и потвърждавания чрез заместник?

- Когато влезете в храма, ще бъдете посрещнати на нещо като рецепция. Храмов работник ще провери препоръката ви.
- Мъжете и жените отиват в отделни съблекални, за да се преоблекат. Има отделни шкафчета и загражденията, където да се преоблечете от личните си дрехи в предоставения ви бял гащеризон.
- Храмовите работници ще ви покажат къде да отидете, за да изпълните кръщения и потвърждавания чрез заместник.
- Кръщенията и потвърждаванията, в които участвате, ще бъдат подобни на вашето собствено кръщение и потвърждаване, но ще действате като заместник на починал човек.
- След като приключите участието си в обредите, ще се върнете в съблекалнята и ще се преоблечете в собствените си дрехи.
- Не е нужно да се притеснявате от посещението си в храма. Навсякъде, където отвивате в храма, има храмови работници. Те ще ви помагат.

Разрешаване на конфликтите
във вашия брак

От С. Брент Шарман
Пенсиониран съветник,
Семейни служби на Църквата

Мат и Маргарет (всички имена са променени) изключили телевизора след заключителната сесия на обща конференция. Посланията били вдъхновяващи и те се насладили на положителната атмосфера, която изпълнила дома им през уикенда.

Представете си силното разочарование на Мат и Маргарет, когато, по-малко от 24 часа по-късно, те водели разгорещен спор дали да спестят един получен от работата на Мат неочакван бонус или да го изхарчат за дрехи за по-големите деца. Те не стигнали до решение и двамата се захванали с други задачи, чувствайки липса на разбиране в другия.

За да създават траен и щастлив брак, двойките трябва да се научат да разрешават конфликти, така че всеки да се чувства разбран и решенията да се взимат с приемливи компромиси.

Духовно предупреждение и напътствие

В Писанията и словата на пророците и апостолите има редица предупреждения за раздора. В 3 Нефи четем: „този, който има духа на раздора, не е от Мене, но е от дявола, който е бащата на раздора“ (3 Нефи 11:29). Старейшина Ръсел М. Балард от Кворума на дванадесетте апостоли учи как Сатана „полага усилия да забие клин на дисхармония между бащата и майката. Той подтиква децата да не се подчиняват на родителите си. … Сатана знае, че най-сигурният и ефективен начин да се осуети Господното дело е да се намалят ефективността на семейството и святостта на дома“[1].

Прекрасни благословии произлизат от разрешаването на конфликти в атмосфера на обич.

Различията в мнения, навици и произход са неизбежни, но ние разполагаме с редица източници да узнаем как да се справяме с тях. Ученията и уроците по време на неделното богослужение и църковните публикации могат да ни помагат и при нужда да бъдат допълнени от професионална информация. Двойките могат да усвоят методи за разрешаване на конфликти. Вдъхновението може да доведе до промяна в сърцата, която да смекчава отвътре всеки от съпрузите.

Президент Томас С. Монсън предупреждава: „Някои от най-големите възможности да покажем

ИЛЮСТРАЦИИ: САЛИ УЪРН КОМПОРТ

любовта си ще ни бъдат предоставени в нашите собствени домове. Любовта трябва да бъде същността на семейния живот, но понякога не е така. Може да има твърде много нетърпение, твърде много спорове, твърде много караници и твърде много сълзи“[2].

Когато проблемите продължават да съществуват и започнат да вредят на семейния живот, може да има по-сериозни причини за конфликт, като например липса на зрялост, егоизъм, желание за надмощие над другия и гордост. Президент Гордън Б. Хинкли (1910–2008) учи: „Отдавна съм осъзнал, че най-значимият фактор в щастливия брак е любящата загриженост за благосъстоянието на нашия спътник. В повечето случаи егоизмът е основният фактор, който предизвиква спорове, раздяла, развод и разбити сърца“[3].

Старейшина Марвин Дж. Аштън (1915–1994) от Кворума на дванадесетте апостоли също коментира: „Когато човек се замисли върху лошите чувства и неприятното усещане на раздора, добре е да си зададе въпроса: „Защо участвам в това?“ …

… Важно е да осъзнаем, че ние избираме своето поведение. В корена на този проблем е вековната проява на гордост“[4].

Каквато и да е причината, трябва да научим нови умения и да смекчаваме сърцата си, когато проблемите продължават да съществуват.

Причини за конфликти

Съществуват множество причини за конфликти – от повърхностните лични предразсъдъци до по-дълбоките различни стилове на общуване. Освен преодоляване на егоизъм и липса на зрялост, двойките ще се натъкват на други чести причини за конфликти, в които се включват следните фактори:

Младоженци, които се приспособяват към стила на живот на другия	Естествени различия между мъжете и жените	Предизвикана от преумора раздразнителност	Различни мнения за най-доброто отглеждане на децата или управление на финансите
Децата се учат да упражняват свободата си на избор	Различни предпочитания	Твърде остра реакция на стрес	Липса на разбиране или умения за разрешаване на конфликти

Предупреждения за гнева

Много конфликти в брака и семейството произлизат от неконтролирания гняв. Ако не внимаваме, гневният изблик може да бъде последван от непрекъснат размисъл за несправедливото отношение към нас. Колкото по-дълго „преживяме“, толкова повече причини за оправдаване на нашата гледна точка създаваме. Това вглъбяване ни пречи да се успокоим и когато възникне втора вълна на гняв преди първата да е преминала, хормонални реакции могат да доведат до допълнителни изблици.

Например, по време на разговор Мерилин описва колко трудно било за нея да лежи в леглото, след като със съпруга си са се карали. „Знаех, че бях права – каза тя. – Знаех, че той ще светне лампата и ще се извини, но това никога не ставаше. Колкото повече мислех за това, толкова повече се ядосвах. И когато го чух да хърка, не можах да издържа – скочих от леглото, крещях му още и слязох долу. Можете ли да повярвате, че и след това той не се извини?“ Преживяното от Мерилин е добър пример как да не подхождаме към гневните чувства.

Навиците, дори краткосрочните, често изглеждат трудни за пречупване. Но брачните партньори могат да усвоят умения, с които да помагат. Ето няколко полезни подхода:

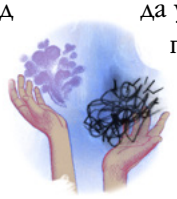

Бързо поставете мислите си под съмнение.
Например, Мерилин можеше да си каже: „Изглежда съм права, но правя от мухата слон. Връзката с моя съпруг е по-важна за мен от това, за което спорим“.

Намерете продуктивен начин за разтоварване.
С викане няма да се освободите от напрежението. Колкото повече давате гневен израз на чувствата си, толкова повече ще се ядосвате.

Започнете отначало.
Осуетете спора в началния му стадий. Проучванията показват, че първоначалните от три до пет минути на един разговор полагат основата за останалата част. Кажете си: „Това не отива на добро. Нека започнем отначало“.

Намерете нещо, което да ви разсее.
Изберете да мислите за нещо друго или се разходете.

Позволете на емоциите да утихнат
преди да се захванете да решите проблема. Изчакайте химическата реакция да приключи.

Слушайте успокояваща музика
или четете възвисяваща литература.

Запишете мислите си.
На някои това помага да обмислят въпроса.

Стъпки за разрешаване на конфликти

Укрепване на брака, наръчник на Семейните служби на Църквата, предлага три стъпки за решаване на конфликти: 1) обясняване на гледна точка, 2) осъзнаване на тревогата и 3) откриване на взаимно приемливи решения[5]. Тези стъпки се основават на модел на общуване и споделяне, за който са необходими съвместни усилия и взима под внимание всички тревоги.

1. Обясняване на гледна точка	2. Осъзнаване на тревогата	3. Откриване на взаимно приемливи решения
Всеки споделя мнението си по открит и спокоен начин. Понякога внимателният размисъл решава проблема, защото става ясно, че спорът е само едно недоразумение. Например, съпруга, която счита, че съпругът ѝ егоистично настоява тя да отиде с него на баскетболен мач, вместо да излязат на вечеря, може да осъзнае, че той има по-малко интерес в баскетбола, отколкото да покаже внимание на един от играчите, който е спрял да посещава неговия час в Неделното училище.	Двойките осъзнават тревогата в повече дълбочина. Фокусът е разбиране и приемане на тревогата на другия. Ако продължим примера с баскетбола, съпругата, въпреки че разбира загрижеността на съпруга ѝ към ученика, може да вярва, че нейният съпруг винаги поставя нуждите на другите над нуждите в брака. В този случай трябва да бъде проведено по-внимателно обсъждане, при което всеки един изразява чувствата си по внимателен начин и противопоставянето се замества със сътрудничество.	Двойките размишляват и откриват взаимно приемливи решения. Целта е всеки един по-скоро да се замисли какво може да направи за решаване на проблема, вместо какво другият трябва да направи. За такива преговори може да са необходими доста зрялост и търпение, но с времето те водят до увереност, че изразяването на чувства е нещо добро и че желанията на всеки един ще бъдат взети под внимание. Примерната ни двойка могат да се съгласят една петъчна вечер да отидат заедно на баскетболен мач, следващата петъчна вечер съпругът да отиде сам и други две петъчни вечери да излязат заедно като двойка. Не е толкова важно какви са петъчните дейности, а дали качеството на процеса на вземане на решения е удовлетворително и за двамата.

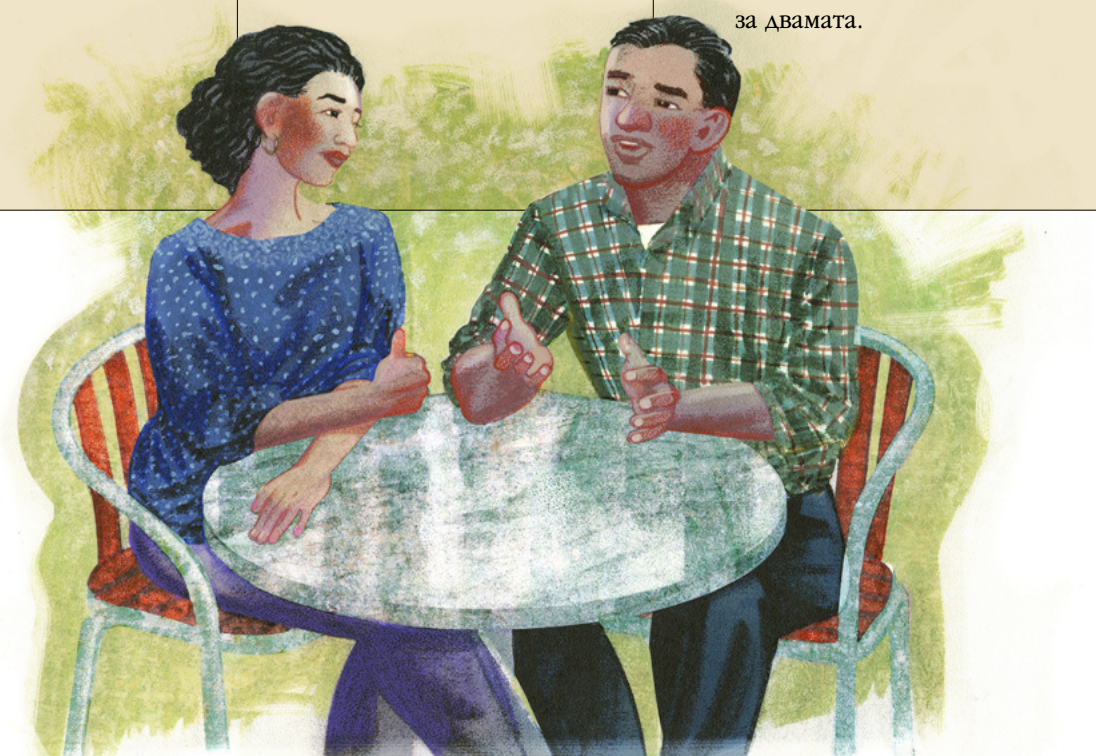

Резултати от разрешаването на конфликти

Прекрасни благословии произлизат от разрешаването на конфликти в атмосфера на обич. Сред тях са: стабилност, лично израстване (което води до личен мир), увеличена вяра, усъвършенстване на характера и лична праведност.

Когато конфликтите се решават, те се заместват от нови модели на поведение. Така брачните партньори имат нараснала възможност да изразяват положителни мисли и да оказват подкрепа. Сестра Джийн Б. Бингъм, обща президентка на Обществото за взаимопомощ, казва: „Думите имат удивителна сила да окрилят, но и да съкрушават. Вероятно всички можем да си спомним негативни думи, които са ни отчайвали, а също и други изричани с любов думи, които са окрилявали душите ни. Ако избираме да казваме само това, което е положително за и на другите, това ще насърчава и укрепва хората около нас и ще им помага да следват примера на Спасителя“[6].

Двойките, които са се научили да разрешават конфликти, жънат желани награди. Един съпруг в някога проблемна връзка каза: „Трудно е за мен да погледна назад на предишното положение и да повярвам, че беше така. Как съм могъл да се отнасям към съпругата си по този начин? Благодарен съм, че Духът привлече вниманието ми, както и за търпението на моята съпруга“.

Заключение

За преодоляването на конфликти са нужни съзнателно усилие и постоянство. Следващото нещо, което кажете или направите, може да даде начало на по-позитивен модел на общуване във вашия брак. Вие също като нефитите можете да жънете плодовете на Духа: „Нямаше раздори в земята, понеже любовта Божия живееше в сърцата на людете.

И нямаше зависти, нито спорове, нито метежи… и наистина не можеше да съществува по-щастлив народ“ (4 Нефи 1:15–16). ■

Авторът живее в щата Юта, САЩ.

БЕЛЕЖКИ

1. М. Ръсел Балард, „The Sacred Responsibilities of Parenthood“ (духовно послание в Университета Бригъм Йънг, 19 авг. 2003 г.) с. 3, speeches.byu.edu.
2. Томас С. Монсън, „Любовта – същността на Евангелието“ *Лиахона,* май 2014 г., с. 92.
3. Гордън Б. Хинкли, „Лоялност“ *Лиахона,* май 2003 г., с. 59.
4. Марвин Дж. Аштън, „No Time for Contention“, *Ensign,* май 1978 г., с. 9.
5. Вж. *Strengthening Marriage: Resource Guide for Couples,* 2006 г., с. 19–20.
6. Джийн Б. Бингъм, „Ще нося светлината на Евангелието в дома си“, *Лиахона,* ноем. 2016 г., с. 7.

Правила за обсъждане на проблеми

По-долу са изброени някои идеи, които увеличават вероятността за успешно разрешаване на конфликта:

- Търсете духовно напътствие.
- Вземете решение кога и къде да обсъдите проблема ако и преди сте имали сериозни разногласия.
- Стремете се да разберете другия, вместо да спорите.
- Позволявайте на партньора си да говори.
- Говорете тихо и учтиво.
- Ако е нужно, дайте си почивка.
- Използвайте подходящ език.
- Не се отклонявайте от темата. Говорете само върху настоящия проблем.
- Никога не прибягвайте до насилие.
- Не заплашвайте с развод или раздяла.
- Намирайте измерими решения, например: „Аз ще се заема със семейната молитва, а ти ще отговаряш за семейната домашна вечер“.
- Допуснете възможни изключения.
- Използвайте неутрален начин за напомняне, например: „На календара ще отбележим на кого е ред да мие чиниите“.
- Според нуждата, правете нова оценка на решенията и ги коригирайте.

Намиране на помощ след смъртта на Нанси

Какво трябваше да направя, за да задействам изцелителната сила на Исус Христос в живота си?

От Дарън Уилкокс

През февруари 2016 г. моята съпруга Нанси почина след 11-годишна борба с рак на гърдата. Съсипващата мъка, която почувствах през първите месеци след смъртта ѝ, е невъзможно да бъде разбрана от човек, който не е преживял този вид загуба. Скръб, страдание, окаяност, болка – всички тези думи са твърде слаби. Беше непоносимо.

Изцелителната сила на Спасителя.

Отдавна бях осъзнал, че Исус Христос „слезе по-долу от всичко“ (У. и З. 88:6), за да може „да подпомага Своя народ според немощите му“ (Алма 7:12). Това означава, че силата на Единението на Спасителя действа отвъд осигуряване на възкресение и изкупление от греховете. Чрез тази сила Той също може да ни изцелява в моменти на страдание и нужда. В мъката си, неотложно и неистово, се опитах да науча какво трябваше да направя, за да задействам в живота си този аспект на силата на Спасителя. В продължение на седмици изучавах Писанията и речи на висши ръководители на Църквата. Искрено вярвах, че с цената на тежка болка и лична жертва, Спасителят познава изпитваната от мен болка. Но как това знание от Негова страна ми помагаше? Тъй като Той е изстрадал това *за* мен, какво трябваше да направя, за да получа помощта, която Той знае как да даде?

След много търсене, изучаване, молитва и поклонение в храма, започнах да разбирам. Първо, започнах да виждам все по-ясно, че Господ вече подпомагаше, утешаваше и подкрепяше нашето семейство, особено през седмиците преди смъртта на Нанси. Случиха се прекрасни духовни преживявания, за които сега знам, че са благословии, които произлязоха от изцелителната и укрепваща сила, която ни се дава чрез Единението на Спасителя. И само знанието, че Спасителят вече се е грижил за нас по един много индивидуален начин, само по себе си беше изключително утешаващо. Като Седрах, Мисах и Авденаго в древността, Той е бил с нас в „пламтящата огнена пещ“ (Даниил 3:17) на нашето страдание.

Упование в Господ

Също така научих, че от нас се изискват някои неща, за да получим утехата и изцелението на Господ. На първо място, ние трябва да Му се доверяваме. Това може да се окаже трудно за изпълнение. Защо да се уповавам на Бог при положение, че е могъл да предотврати смъртта на Нанси? В отговор на този въпрос, непрекъснато размишлявам върху следните Господни слова към Пророка Джозеф Смит:

„Вие не можете да съзрете засега с вашите природни очи замисъла на вашия Бог относно тези неща, които ще дойдат по-нататък, и славата, която ще последва след много изпитания“ (У. и З. 58:3).

Бяхме благословени с много знамения, че начинът и моментът на смъртта на Нанси бяха според Господната воля. Успях да разбера, че всезнаещият и любящ Отец е позволил да изстрадаме тези неща, защото в съвършения план за възвисяването на нашето семейство това страдание е необходимо по някакъв начин. Знаейки това, разбирам, че моята роля в Неговия план е не просто

ИЛЮСТРАЦИИ: АЙКЪР АЙЕРСТАРАН

ИЛЮСТРАЦИЯ НА ХРАМА АТЛАНТА ДЖОРДЖИЯ

да устоя, а да устоя добре (У. и З. 121:8). До степента, в която мога да посветя това страдание на Него, ще бъда не само подпомаган, но и освещаван. Вече съм преживял това по много начини.

Съветвах децата ни да правят това, което сам научих в този процес:

- Позволявайте на болката от трудните преживявания да ви подтиква към по-отдадено ученичество.
- Изливайте сърцето си в молитва.
- Ако чувствате гняв към Бог за това, че е позволил да се случи трагедията, умолявайте Го да замени този гняв с вяра и покорство.
- Обещайте Му, че ще Го обичате и ще Му бъдете верни до края.
- Непрекъснато черпете от Божието слово – от Писанията, както и от речите и написаното от съвременните пророци и вдъхновени учители.
- Отивайте в храма с неутолим стремеж да бъдете учени на вечните неща.
- Открийте хора, чиято лична криза се превръща в криза на вярата и ги укрепвайте с вашето свидетелство за тези учения.

Свидетелства на апостолите

Близо година след смъртта на Нанси настъпи нощ, когато чувстваната от мен скръб бе напълно съкрушаваща. Бях изпитвал дълбока болка и тъга през целия ден. Спомних си как старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте учи, че „пътят на спасението винаги минава… през Гетсимания“[1]. Макар че моите страдания не могат да се сравнят с тези на Спасителя, през онази нощ преживявах собствените си „тъмни и горчиви часове“[2].

След като бях в това състояние за известно време и се молих за помощ, в ума ми дойде нещо, което бях чел и отбелязал на моя компютър няколко години по-рано. Открих документа и намерих това, което търсех. Беше интервю със старейшина Ричард Г. Скот от Кворума на дванадесетте апостоли (1928–2015), в което е попитан за загубата на неговата съпруга, Джанийн, през 1995 г. от рак. Старейшина Скот отговаря: „Първо, … не съм я загубил. Тя е от другата страна на завесата. Запечатани сме чрез светия обред на храма и ще бъдем заедно завинаги“[3].

През онази нощ тези думи бяха придружени от сила, която никога по-рано не бях чувствал. Сякаш морски фар беше включен в тъмна нощ. Никога не бях чел нещо, което да има толкова внезапен и дълбок ефект върху мен. Тъмнината и болката ме напуснаха. Бях като Алма, който не могъл „да си спомн(и) повече болките си“ (Алма 36:19). Това свидетелство на един апостол проникна в сърцевината на същността ми. Зачудих се как една идея, която съм познавал още от детството, може изведнъж да стане така ясна.

Започнах да се питам как беше възможно старейшина Скот да знае нещо такова. И тогава осъзнах, че и аз го знам. Ако бъда верен, мога да имам цялата надежда, която имаше старейшина Скот. И макар че оттогава със сигурност съм преживял тъга и скръб, никога отново не съм чувствал дълбините от болка, през които преминах онази нощ.

Това е силата, която Спасителят ни предлага, за да ни подпомага в нашите изпитания. Знам, че скръбта на семейството ни никога няма напълно да бъде заличена, но тя се неутрализира от „укрепващите“ и „усъвършенстващи“ благословии на Единението на Спасителя[4]. Доближавали сме се към Спасителя, чувствали сме Неговата утеха и сме били подкрепяни от сигурната основа на нашите завети. ■

Авторът живее в Джорджия, САЩ.

БЕЛЕЖКИ

1. Джефри Р. Холанд, „Lessons from Liberty Jail“ (духовно послание в Университета Бригъм Йънг, 7 септ. 2008 г.), с. 6, speeches.byu.edu.
2. Дитер Ф. Ухтдорф, „Encircled in His Gentle Arms“, *Liahona,* март 2015 г., с. 5.
3. „A Sure Witness of Jesus Christ: Elder Richard G. Scott“, lds.org/prophets-and-apostles.
4. Вж. Bruce C. Hafen и Marie K. Hafen, *The Contrite Spirit: How the Temple Helps Us Apply Christ's Atonement,* 2015 г., с. 34–52.

След 11-годишна борба с рак на гърдата, Нанси Джийн Нютън Уилкокс умира през 2016 г.

УКРЕПВАНИ ОТ ИСУС ХРИСТОС

Исайя учи, че Месията ще понесе нашата печал и скърби (Исайя 53:4). Исайя също учи как Той ни усилва: „Не бой се, защото Аз съм с тебе; не се ужасявай, защото Аз съм твой Бог; ще те укрепя, да! Ще ти помогна“ (Исайя 41:10). …

И ние виждаме, че посредством Неговото Единение, Спасителят разполага със силата да облекчава – да помага – при всякакъв вид болка или страдание по време на земния живот. Понякога силата Му изцелява дадена немощ, но от Писанията и от личен опит знаем, че понякога Той ни облекчава или помага, като ни дава силата или търпението да понесем нашите немощи. …

… Единението на нашия Спасител прави много повече от това да ни уверява в безсмъртие, чрез едно всеобщо възкресение, и да ни дава възможност да се очистваме от греха, чрез покаяние и кръщение. Неговото Единение ни дава и възможността да призоваваме Него, Който е изпитал всички наши немощи, за да ни дава силата да понасяме бремето на смъртността. Той познава нашите страдания и е готов да помага. Подобно на добрия самарянин, когато ни намира ранени край пътя, Той ще превързва раните ни и ще се грижи за нас (вж. Лука 10:34). Изцелителната и укрепваща сила на Исус Христос и на Единението е за всички нас, когато се молим за нея. Свидетелствам за това, както и за нашия Спасител, Който прави всичко това възможно“.

Старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на дванадесетте апостоли, „Усилвани чрез Единението на Исус Христос“, *Лиахона,* ноем. 2015 г., с. 62, 64.

„НЕКА РАЗЧИТАМЕ НА СОБСТВЕНИТЕ СИ СИЛИ И БЪДЕМ НЕЗАВИСИМИ“

Когато светиите от последните дни по целия свят приемат принципите и ученията на църковната инициатива за разчитане на собствените сили, те жънат благословии: „по-голяма надежда, мир и напредък“.

Преди да стане член на Църквата, Питър Ъглоу бил прекарал по-голямата част от живота си на възрастен в преследване на финансов успех. И по всички външни белези, изглежда го бил постигнал. В края на краищата, той притежавал и управлявал няколко фирми.

Когато местен ръководител на Църквата в Уест Мидландс, Англия, поканил Питър да се присъедини към група за лични финанси, организирана чрез църковната програма за разчитане на собствените сили, той се съмнявал, че курсът може да го научи на нещо. Но когато Питър започнал да участва, той бързо осъзнал още колко много имал да учи.

„Курсът не е само за финанси, те са само част от нещата – казва той. – Най-важното нещо за мен бе да се науча да имам вяра в Небесния Отец – вяра в начина, по който Той дарява на всички ни материални благословии и осигурява истинска самостоятелност чрез следване на Неговото духовно напътствие“.

Като участник в група за лични финанси, Питър научил практически умения: проследяване на семейните разходи, изготвяне и следване на бюджет, намаляване на дълга и пестене за бъдещето. Чрез прилагане на тези умения, както и упражняване на вяра в Исус Христос и усилена работа, Питър и съпругата му успели да изплатят значителен дълг.

„Чувствам се значително по-леко и свободно без свързания с дълга и финансовата дезорганизация страх – казва той. – Като никога преди чувствам изобилните благословии на Небесния Отец. Научих се как да Му се моля и да се вслушвам в Неговите отговори, когато имам нужда от помощ с моите материални дела“.

Инициатива за разчитане на собствените сили

Разчитането на собствените сили е повече от добра работа, съхранение на храна и пари в банката. По-скоро това е „способността, решимостта и усилията да се осигурят духовните и материалните нужди в живота за себе си и за семейството. Като разчитат на себе си, членовете са също така в състояние по-добре

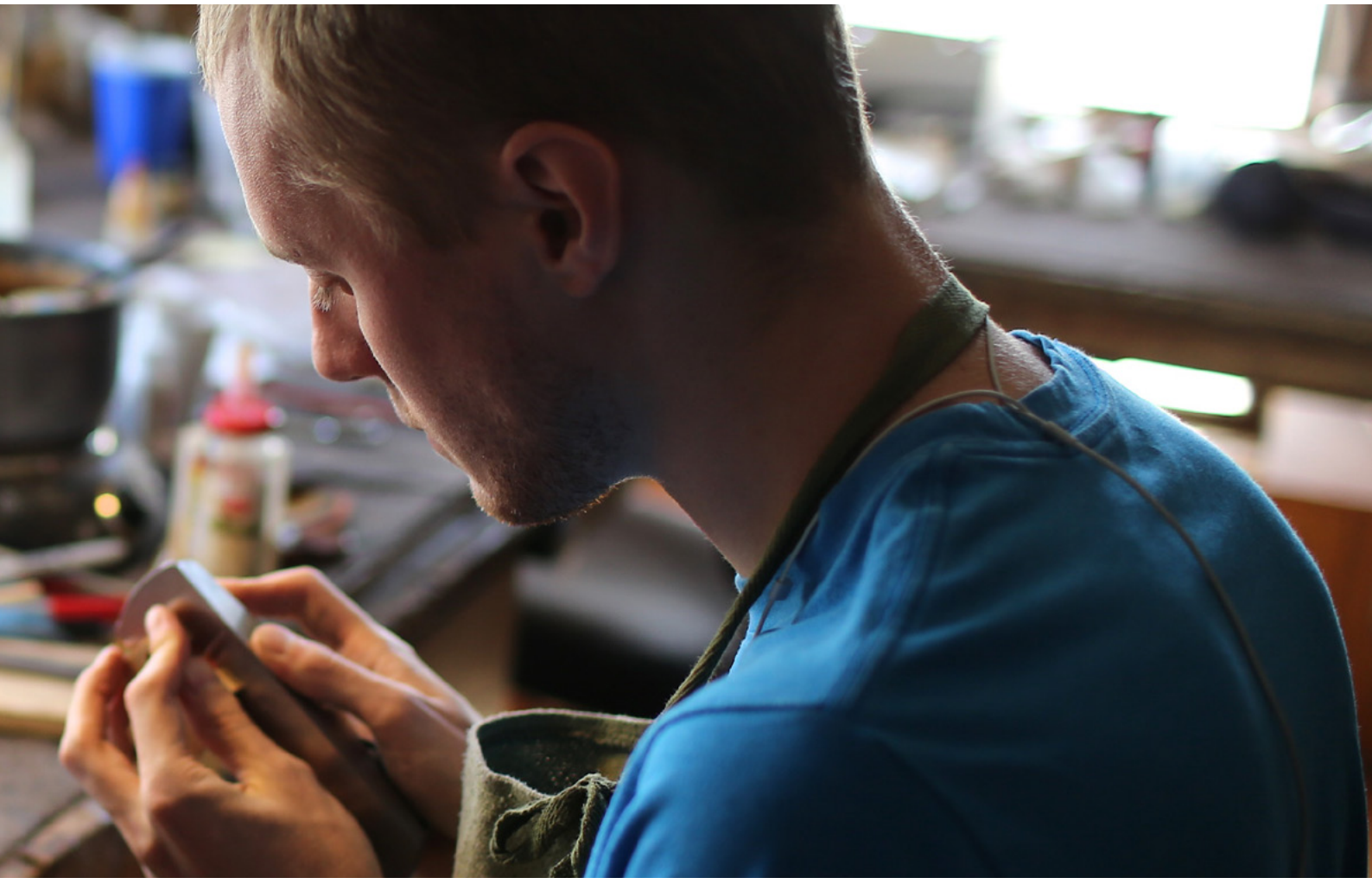

да служат и да се грижат за околните“[1], като работата е управляващ принцип в живота им.

Президент Томас С. Монсън учи: *„Разчитането на собствените сили* е плод на нашите усилия и укрепва всички други практики по благосъстоянието. То е важна част както от духовното ни, така и от материалното ни благосъстояние. … Нека работим, за да посрещаме своите нужди. Нека разчитаме на собствените си сили и бъдем независими. Спасението не може да бъде получено съгласно никой друг принцип. Спасението е личен въпрос и ние трябва да изработваме своето спасение както в материален, така и в духовен план“[2].

Под напътствието на местните свещенически ръководители, от 2014 г. над половин милион светии от последните дни в над 100 страни са участвали в инициативата за разчитане на собствените сили. В момента Църквата представя инициативата в Северна Америка.

Инициативата включва курсове и материали с цел „да помага на членовете на Църквата да се учат и да прилагат на практика принципите вяра, образование, усърдна работа и упование в Господ. Приемането и спазването на тези принципи – казват от Първото президентство – ще увеличи способността (ни) да получава(ме) материалните благословии, обещани от Господ“[3].

Щастлива и изпълнена с надежда

Мария Едилене Ромао била изгубила надежда. Не можела да си намери работа, била самотна майка с няколко деца, които да изхранва.

В това положение двама члена на нейния район в Саната Катарина, Бразилия, я поканили на духовно послание с тема разчитане на собствените сили. След духовното послание Мария се присъединила към група, за да си помогне в намирането на работа.

„За пръв път в живота си повярвах в бъдеще, в което можех да се грижа за семейството си – казва тя. – Вярвах, че групата за разчитане на собствените сили ще ми помогне да променя живота си“.

Така и станало.

ПОКАНЕНИ СТЕ

Пътят към по-пълно разчитане на собствените сили започва с покана за духовно послание, на тема Моят път към разчитането на собствените сили. На духовното послание ще бъдете насърчени да оцените обстоятелствата си, да изготвите план за развитие и след това да потърсите Господната воля относно този план. В края на духовното послание ще бъдете поканени да изберете група за разчитане на собствените сили, която може да ви помогне:

- Да си намерите работа или да подобрите професионалната си реализация.
- По-добре да управлявате личните и семейните си финанси.
- Да изберете образователен план и да имате успех с него.
- Да започнете или разширите малкия си бизнес.

Във вашата група за разчитане на собствените сили ще:

- Посещавате двучасово събрание на групата всяка седмица в продължение на три месеца.
- Поемате и спазвате лични ангажименти за постигане на целите си.
- Се учите от други членове на групата, ще се съветвате с тях и ще ги подкрепяте.
- Придобивате по-силна вяра в Исус Христос и Неговата сила да ви помага да помагате на себе си по-пълно да разчитате на собствените си сили.

Групата за разчитане на собствените сили действа като съвет. Участниците си помагат и поемат отговорност пред други участници. Помощниците на групата поощряват обсъждането, насърчават участието, показват филмчета за обучение и помагат на групата да следват описания в материалите процес.

Членовете могат да намерят филмчета и материали за обучение на srs.lds.org или на мобилното приложение Евангелска библиотека.

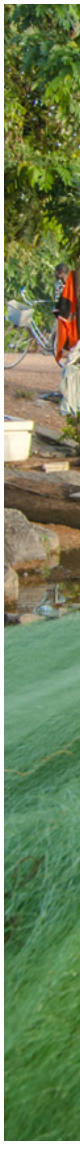

През следващите 12 седмици Мария отдала енергията си на групата, изучаването и поетите ангажименти. Открила подновена енергия за постигане на целите си. Практикувала нови техники при интервю за работа. За две седмици успяла да си осигури интервю за обещаваща работа. В резултат на него била назначена.

„Животът ми се промени завинаги – казва Мария, която вече може да изхранва семейството си. – Сега съм щастлива, бодра, търпелива и изпълнена с надежда. Вярвам, че Небесният Отец е жив и ме обича. Знам, че когато упражнявам моята вяра в Исус Христос, получавам благословии“.

„Най-фантастичният инструмент“

Разчитането на собствените сили е средство за постигане на по-висша цел, казва старейшина Робърт Д. Хейлз от Кворума на дванадесетте апостоли: „Нашата крайна цел е да станем като Спасителя, и тази цел се постига чрез безкористната ни служба към другите. Способността ни да служим нараства или намалява според нивото на нашето разчитане на собствените ни сили“.

Само когато разчитаме на собствените си сили, – добавя старейшина Хейлз – „можем наистина да подражаваме на Спасителя, служейки и благославяйки околните“[4].

Серхио Галбучи сам научава тази истина, когато започва собствен бизнес скоро след като коловото президентство го призовава за специалист по разчитане на собствените сили в кола. Въоръжен с вяра, умения и знание, придобито като член на комитета, Серхио и неговата съпруга, Силвия, отварят магазин в Буенос Айрес, посветен на аржентинските „занаяти и вкусове“.

„Мисля, че разчитането на собствените сили е начин да се упражнява вяра“ – казва Серхио. В началото той и Силвия не се радват на желания успех, затова вярата остава много важна за тяхното начинание. Но докато очакват финансови успехи, те работят усилено и благославят клиентите си с техните продукти *и* мисионерските си усилия.

„Опознахме много хора – казва Серхио. – И имахме възможности да раздаваме екземпляри на Книгата на Мормон“.

Първоначално комитетът за разчитане на собствените сили се спира на 10 члена в кола на Серхио, които имат нужда от помощ с разчитането на собствените сили. Но след това се включват и епископите.

„Сега познаваме 35 човека в нужда – Серхио описва нарастването на това усилие. – Техните епископи лично ги поканиха да се включат в групи“.

ОТКРОВЕНИЕ И РАЗЧИТАНЕ НА СОБСТВЕНИТЕ СИЛИ

Президентствата на кол и окръг въвеждат, направляват и ръководят църковната инициатива за разчитане на собствените сили. Те правят това чрез близко сътрудничество с Обществото за взаимопомощ и чрез организиране на комитет за разчитане на собствените сили.

В комитета са включени член на висшия съвет на кола, член на президентството на Обществото за взаимопомощ, председателят на съвета на епископите по благосъстоянието и специалистите по разчитане на собствените сили в кола. Комитетът обучава и насърчава съветите на район да се молят и да канят членове да участват в инициативата. Членовете му организират групи за разчитане на собствените сили и работят с областния ръководител на Службите за разчитане на собствените сили за събиране на информация за местните ресурси и споделянето ѝ.

Църковната инициатива за разчитане на собствените сили помага на хората да получават лично откровение чрез подчинение на ключови принципи на Евангелието. „Отговорниците са призовани да създават средата (чрез активно обсъждане), в която Светият Дух може да научи участниците на всички неща, които те следва да правят (2 Нефи 32:5, вж. също 2 Нефи 32:3)“[5].

Открийте повече информация на srs.lds.org.

Тяхната вяра се увеличила, те направили необходими промени и приложили нови умения.

„Всеки път, когато говоря със свещенически ръководители, се опитвам да им кажа как това е най-фантастичният инструмент, който някога сме получавали от Първото президентство – добавя Серхио. – Това е по-добре от даването на пари с цел подпомагане и ученията в него са по-ясни от голяма част от материала, който изучавах, докато следвах в университета“.

Най-важното, завършилите 12-седмичния курс за разчитане на собствените сили стават по-добри ученици на Исус Христос и се научават как да използват уменията си за изграждане на царството Божие.

„Тази група (за разчитане на собствените сили) не се фокусира само върху нашия бизнес, тя се фокусира върху връзката ни с Бог и околните – казва Серхио. – Ние ставаме по-добри ученици на Исус Христос през трите

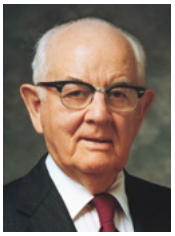

РАЗЧИТАЩИ НА СОБСТВЕНИТЕ СИЛИ И НЕЗАВИСИМИ

„На Църквата и нейните членове е заповядано от Господ да разчитат на собствените си сили и да бъдат независими. (Вж. У. и З. 78:13–14.)

Отговорността за социалното, емоционално, духовно, физическо или икономическо благосъстояние на всеки човек е положена първо на него самия, след това на неговото семейство и роднини и накрая на Църквата, при положение, че той ѝ е верен член“.

***Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball,* 2006 г., с. 116.**

месеца в тази група. В края на краищата, собственият бизнес ще ни помогне по-пълно да разчитаме на собствените си сили, но крайната цел е да служим“.

Растеж и действие

„Светиите от последните дни винаги са се придържали към следното основно учение – казва президент Джозеф Ф. Смит (1838–1918), – а именно, че на религия, която няма силата да спаси хората в материално отношение и тук да ги направи просперираща и щастливи, не може да се разчита да ги спаси духовно, да ги възвиси в идния живот“[6].

Затова не можем да се изненадваме, когато, чрез укрепване на материалното, ние укрепваме и духовното. Старейшина Дейвид и сестра Тереза Ниш, които са служили в Соломоновите острови като мисионери към програмата за разчитане на собствените сили, виждат с очите си тази връзка сред членовете на Църквата там.

„Духовният растеж и посещението на храма са съвсем ясно следствие на принципите, уменията и навиците, дадени в *Моята основа* и изчерпателното изложение в *Моят път към разчитането на собствените сили* – казват те за книжките на програмата. – (Те) помагат на хората да се развиват както духовно, така и материално, което води до духовно и материално разчитане на собствени сили“.

Шерил Ред, помощник в група за разчитане на собствените сили в Юта, САЩ, обяснява как духовните принципи на инициативата са ѝ помогнали в материално отношение: „Осъзнах, че тези принципи и основи могат да се прилагат във всички аспекти на живота ни. Тези кръжоци ми помогнаха да се фокусирам по-добре върху моите отговорности като съпруга и майка. Вече разполагам с инструментите по-добре да разбирам семейните финанси. Виждам как работата с нашите брачни партньори в управлението на финансите е един вид бизнес. Имаме нужда от инструменти, за да могат семействата ни да имат успех“.

Из цялата Църква този разширен хоризонт намира израз в увеличаване на верността и духовната сила. В резултат членовете са затвърдили решимостта си да ходят на църква, да плащат десятък и да продължават да бъдат достойни за храма.

„Тази програма привлече вниманието ми“ – казва новият член Джордж Ечевария. Джордж, шофьор на такси в Перу, казва как инициативата му е помогнала да придобие свидетелство за Евангелието, като го изпълва с желание да се усъвършенства. Той вече се надява да стане електротехник и да поправя малките таксита, които е карал в продължение на години.

„Не трябва да седим и да чакаме нещо да се случи – казва той. – Трябва да бъдем проактивни“.

„Животът ви ще бъде благословен“

Светии от последните дни по целия свят жънат Господните обещани благословии, като усърдно изучават и прилагат принципите на материалното и духовното благосъстояние. Макар че всеки може да има полза от тази инициатива, тя благославя най-вече хора, на които им липсва или недостига сила в материалното и духовното разчитане на собствените сили. Кредитният фонд за образование подпомага инициативата за разчитане на собствените сили, като помага на изготвилите план за образование да получат необходимите ресурси.

Писанията ни обещават Господната подкрепа, когато полагаме усилия за постигане на такава самостоятелност. Той е казал: „Моята цел е да обезпечавам светиите Си“ (У. и З. 104:15).

Коментирайки тази цел, от Първото президентство заявяват: „Това откровение е обещание от Господ, че Той ще предоставя материални благословии и ще отвори пътя към разчитането на собствените сили, което е способността сами да си осигуряваме необходимото за живот за нас и за близките ни“.

Когато изучаваме, прилагаме и преподаваме тези принципи на нашите близки, от Първото президентство обещават: „Животът ви ще бъде благословен. Ще се научите как да действате по своя път към по-пълно разчитане на собствените сили. Ще бъдете благославяни с по-голяма вяра, мир и напредък“[7]. ■

СЪЩНОСТТА НА НАШАТА РЕЛИГИЯ

„Като двете страни на една монета материалното и духовното са неразделими. …

Това дело на грижа по Господния начин не е просто още една програма в каталога на Църквата. То не може да бъде пренебрегнато или оставено настрана. То е основна част от нашето учение; то е същността на нашата религия“.

Президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото президентство, „Да се грижим по Господния начин“, *Лиахона,* ноем. 2011 г., с. 53, 55–56.

БЕЛЕЖКИ

1. *Handbook 2: Administering the Church,* 2010 г., 6.1.1
2. Томас С. Монсън, „Guiding Principles of Personal and Family Welfare“, *Ensign,* септ. 1986 г., с. 3; вж. също Марион Д. Ромни, Welfare Services Meeting Report, 2 окт. 1976 г., с. 13.
3. Първото президентство, *Моята основа: принципи, умения, навици,* книжка, 2015 г., с. 2.
4. Робърт Д. Хейлз, „A Gospel Vision of Welfare: Faith in Action“, *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance*, книжка, 2009 г., с. 2.
5. *You're Invited: A Leader's Guide to the Self-Reliance Initiative,* книжка, 2016 г., с. 9.
6. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith*, 1998 г., с. 164.
7. Първото президентство, в *Моята основа,* с. 2.

Службата невинаги е нещо удобно, но като баща и епископ, Илир Додай се опитва да показва на децата си, че тя винаги си заслужава.

КОУДИ БЕЛ, ФОТОГРАФ

Илир Додай

Драч, Албания

Възрастна сестра в района имаше тумор в стомаха и всеки ден някой трябваше да ѝ помага, защото не можеше да става от леглото. Накрая поиска само аз да я посещавам, без никой друг носител на свещеничеството или когото и да било, защото беше много болна и скоро щеше да почине. Тя се чувстваше удобно, когато нейният епископ ѝ помагаше.

Един ден ми направиха операция на сърцето и не можех да я посещавам за малко време. Когато се върнах да я видя, тя каза: „Епископе, как можеш да идваш да ми помагаш, когато наскоро си имал операция?“

Аз ѝ казах: „Моето призование е да служа на другите“.

Вижте още снимки на епископ Додай и семейството му на **lds.org/go/101738**.

За да научите повече за работата на епископа, посетете **lds.org/go/101739**.

НЕБЕСНИЯТ ОТЕЦ СЕ ГРИЖИ ЗА МОЯТА РАБОТА

Като самотна майка на пет деца, чувствах тежката отговорност да осигурявам семейството си. Работя като домашна помощница, но тази работа не осигурява достатъчно за семейството ми. Присъединих се към група за разчитане на собствените сили, за да се науча как да подобря положението си.

Вдъхнових се от групата „Започване и развитие на моя бизнес“ и реших, че мога да шия и продавам изолиращи торби за уреди за бавно готвене. Можех да шия торби късно вечер, след като се връщах у дома след работния ден.

Една вечер работех до късно, за да завърша поръчка, която трябваше да предам на сутринта, когато шевната ми машина спря да работи. Беше полунощ, затова не можех да повикам механик, който да помогне. Машината имаше малък комплект инструменти, но аз никога преди не бях поправяла шевна машина. Нямах представа откъде да започна.

Тогава си спомних за урока „Упражняване на вяра в Исус Христос“ в учебника *Моята основа*. В този момент осъзнах, че трябваше да се доверя на Господ. Паднах на колене и започнах да се моля: „Небесни Отче, моля, помогни ми да поправя тази машина, за да ушия поръчката и моят клиент да дойде да я вземе сутринта. Небесни Отче, помогни ми!“

След това получих ясното впечатление да взема отверката от комплекта и с нея да натисна една част на шевната машина. Направих това, като напълно разчитах на вярата си. Без да дишам пуснах отново машината. Проработи!

Успях да спазя срока на поръчката. Разбрах какво е чувството Небесният Отец и Исус Христос да ти бъдат бизнес партньори. Знам, че ще продължа да бъда благославяна, когато търся възможности да прилагам наученото в групата за разчитане на собствените сили. ■

Буизиле Зума, Квазулу-Натал, Южна Африка

Една вечер работех до късно, за да завърша поръчка, която трябваше да предам на сутринта, когато шевната ми машина спря да работи.

ИЛЮСТРАЦИЯ: АЛЪН ГАРНС

ВДЪХНОВЕН ОТГОВОР ПРИ ИНТЕРВЮ ЗА РАБОТА

След като бях назначен да ръководя комитета за разчитане на собствените сили в кола, осъзнах, че сам имах нужда от по-добра работа. С това наум, поисках повече от професионалния си живот.

Почувствах подновено желание да намеря по-добра работа и поисках помощ в изготвянето на професионалната си автобиография. Изпратих я на няколко фирми и скоро ми се обадиха за интервюта.

На едно от тях интервюиращият посочи ред от автобиографията ми, в който се споменаваше работата ми като съветник в президентството на кол, и попита: „Бихте ли ми казали за пет секунди какво представлява тази църковна служба?“

Казах, че бях в ръководството на организация, отговаряща за наставлението и благосъстоянието на над 2 500 души. Интервюиращият се заинтересува и каза: „Имате една минута да решите как да ми дадете отговор от пет секунди на следния въпрос: как ръководите тези 2 500 души?“

Знаех, че от това ще зависи резултатът от интервюто. Помолих Небесния Отец за помощ и бързо си спомних научените в групата за разчитане на собствените сили уроци. Почувствах прилив от увереност.

След една минута интервюиращият попита: „Как ръководите тези 2 500 души?“

„Помагаме им да си поставят цели“ – отговорих аз.

Интервюиращият стана, стисна ръката ми и каза: „Назначени сте на работа“.

Удивително е как Бог взе ръката ми и даде отговор на молитвата ми. Благодарен съм на моя Спасител за това, че е вдъхновил ръководителите ни да създадат тази инициатива за разчитане на собствените сили. Бях лично благословен от нея и съм виждал простия и вдъхновен процес на тази програма да благославя още много хора в нашия кол. Също така съм толкова убеден в способността на принципите на разчитането на собствените сили да издигат живота на хората, че когато започнах да ръководя над 15 служители в новата ми работа, започнах да ги уча на тези принципи.

Израснах и станах по-способен от това, което мислех, че мога да бъда. Сега печеля заплата, която е достатъчна за мен и семейството ми. Тази инициатива ни помага да се усъвършенстваме всеки ден чрез по-пълно разчитане на нашите сили. ■

Гибраир Падила Дос Сантос,
Сао Пауло, Бразилия

Знаех, че от тези пет секунди ще зависи резултата от интервюто. Помолих Небесния Отец за помощ.

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ GETTY IMAGES

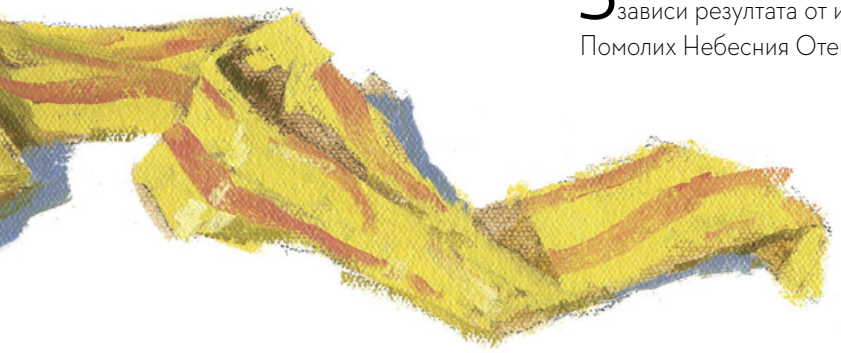

РАЗВИВАНЕ НА МОЯ БИЗНЕС С ОРИЗОВИ КЕКСЧЕТА

Исках да изпратя сина си на мисия, но продажбата на един килограм *бибингка* (оризови кексчета) седмично не беше достатъчна, за да го издържам на мисия.

Моят син помагаше финансово на семейството и твърде много се тревожеше за нашето финансово състояние, за да се почувства удобно и да замине. Изкарването на пари бе една непрестанна борба за нашето семейство. Гордеех се с желанието на 25-годишния ми син да служи на Господ, но осъзнавах, че ще ни трябва чудо, за да се осъществи мечтата му да отслужи мисия.

Присъединих се към група за разчитане на собствените сили. Знаех, че семейството ми ще бъде благословено, ако бъда находчива и упражнявам вярата си. На едно от събранията получих подтик да отида на пазара. Там видях много жени да продават традиционни печени изделия. Сключих сделка с една жена. Разбрахме се да оставям за продажба продукцията си всяка сутрин и вечер да минавам за печалбата. Тази уговорка се оказа печелившa и за двете ни. Скоро намерих още продавачи. Бизнесът ми се разрасна на 10 продавача, докато още бях в групата за разчитане на собствените сили.

Научих се да отделям личните си пари от работните и да си плащам заплата. Научих се да не губя време в направата на изделия, които не се продават, и вместо това да се съсредоточавам върху носещите печалба. Също така научих как да предлагам продукция в социалните медии. Партньорът ми за действие в групата за разчитане на собствените сили ми помогна да създам профил във Фейсбук. Там научих повече за пакетирането и наименуването на продуктите. След време бизнесът ми се разрасна дотолкова, че съпругът ми можеше да остави работата си на тежък

физически труд и да работи с мен.

Един човек наскоро ме попита как вървят продажбите. С гордост му казах, че вече продавам 12 килограма оризови кексчета.

„12 килограма на седмица е страхотно!“ – каза той.

„Не, братко – казах аз. – Продавам 12 килограма *на ден*“.

Синът ми по-късно ми сподели колко е щастлив, че моят бизнес вече може да покрива нуждите ни.

„Вече изглежда ще мога да отида на мисия“ – каза той.

Сега той служи в мисия Сан Пабло Филипини. Много съм благодарна за тази инициатива за разчитане на собствените сили. Господ е съвсем сериозен, когато казва: „Моята цел е да обезпечавам светиите Си“ (У. и З. 104:15). ■

Лордита Ягомиом, Мисамис Оксидентал, Филипини

На едно от събранията на групата за разчитане на собствените сили получих подтик да отида на пазара. Сключих сделка с една жена да продава моите оризови кексчета.

ИЛЮСТРАЦИЯ: КАРОЛИН ВИБЕРТ

ПРИДОБИВАНЕ НА САМОУВАЖЕНИЕ ЧРЕЗ РАЗЧИТАНЕ НА СОБСТВЕНИТЕ СИЛИ

Бях семеен, с три деца и нямах работа. Свиване на пазара на труда ме остави без надежда. Тревожех се за сигурността на семейството си и вече не вярвах в себе си.

Съпругата ми Карла ме насърчи да започна да посещавам група за разчитане на собствените сили. Срам ме беше да кажа, че бях останал без работа, но тя ме насърчи да ходя на срещите, за да мога да се грижа за нашето семейство.

Без много желание се съгласих да опитам. Докато посещавах срещите, осъзнах, че уменията ми по английски можеха да бъдат полезни за намиране на работа. Бях учил английски на мисията си, но знаех само да говоря за религия. Записах се на курсовете по английски език в Църквата, за да обогатя речника си. Когато един ден се върнах у дома от урок по английски, Карла ми подаде телефона.

„Кой е?“ – попитах аз.

„Не знам – отвърна тя. – Говорят на английски“.

Това беше служител на човешки ресурси от една от най-големите компании в Коста Рика, който искаше да ме интервюира. Бях шокиран, но интервюто мина изключително добре. По-късно научих, че Карла беше уговорила интервюто.

Получих работата и помня как ми помогна групата за разчитане на собствените сили. След това започнах да мисля как по-добре можех да прилагам наученото. Започнах да си търся още по-добра работа и я получих. След това започнах да изграждам свой собствен строителен бизнес.

Не мога да си представя състоянието на моето семейство без тласъка, който получихме от инициативата за разчитане на собствените сили. Научих се да бъда смирен и да моля Господ за помощ. Също така се научих да позволявам на хората, които искат да ми помогнат, да благославят живота ми. Имаме толкова много благословии. Сега чувствам самоуважение и мога да благославям семейството си със спечелените от мен средства. Знам, че Духът ни благославя, когато сме смирени. ■

Хосе Алберто Навас (според разказ, представен на Мириам Суйни), Сан Хосе, Коста Рика

Пет урока за пълнолетните младежи от млади апостоли

От Матю С. Годфри
Отдел за история на Църквата

Те са на възраст между 23 и 35 години и въпреки това помагат да настъпи промяна в света. Първите апостоли на възстановената Църква са млади. Някои от тях се чувстват неспособни. Други допускат грешки. Но всеки от тях дава своя принос. Ето пет урока, които можем да научим от техните преживявания.

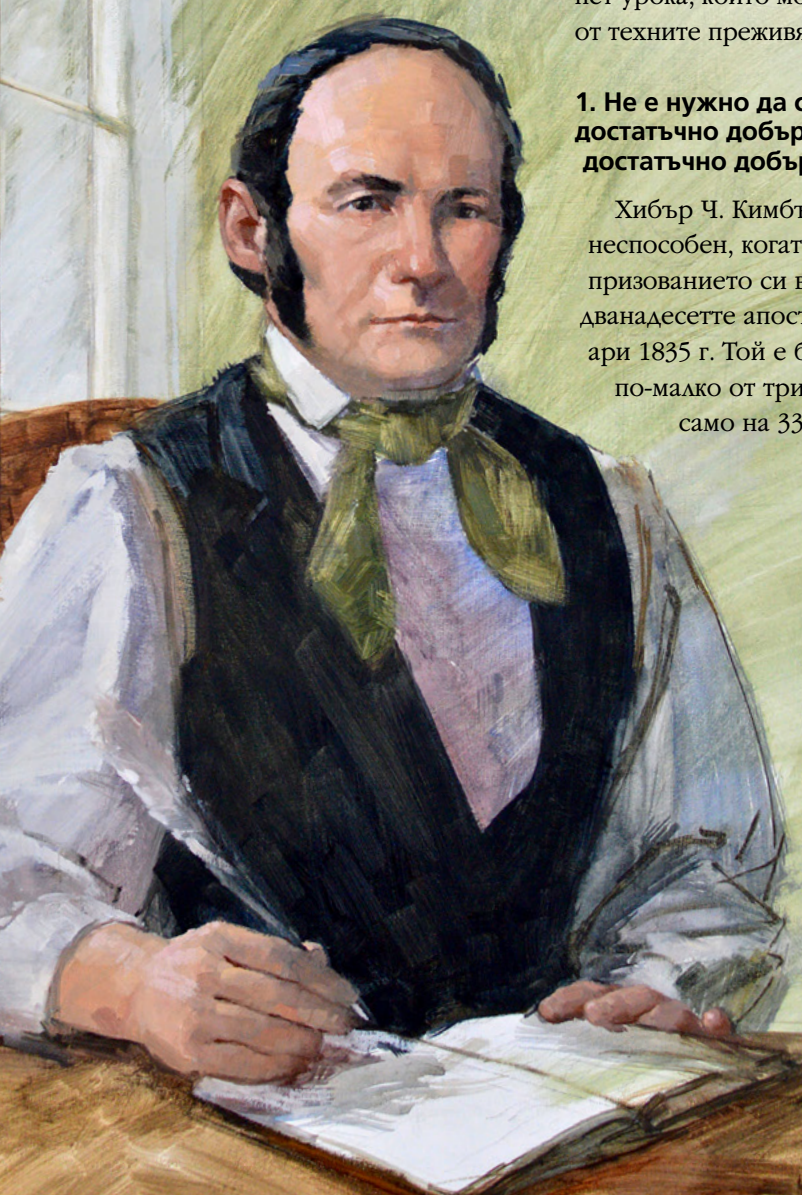

1. Не е нужно да се чувстваш достатъчно добър, за да бъдеш достатъчно добър

Хибър Ч. Кимбъл се чувства неспособен, когато получава призованието си в Кворума на дванадесетте апостоли през февруари 1835 г. Той е бил в Църквата по-малко от три години и е само на 33.

Какво можем да научим днес от преживяванията на първите апостоли на Възстановяването?

„Изобщо не очаквах това“ – казва Хибър по-късно[1]. Но има готовността да приеме призованието и в молитвата на неговото ръкополагане се казва, „много милиони“ ще „бъдат обърнати чрез действията му“[2].

Като апостол отслужва две много успешни мисии в Англия. Той обръща множество хора, чиито потомци днес е съвсем възможно да наброяват милиони. За Хибър, това да продължава напред, когато чувства, че няма много, което да предложи, благославя него и мнозина други.

ИЛЮСТРАЦИИ: ЕЛИЗАБЕТ ТАЙЪР

2. Решенията определят живота ни, не обстоятелствата

Томас Б. Марш бяга от дома си в Ню Хемпшир на възраст 14 години. Работи като селскостопански работник във Вермонт, като сервитьор в Албъни, Ню Йорк, в хотел в Ню Йорк Сити и след това като лакей в Лонг Айлънд. Обстоятелствата непрекъснато се менят, докато среща и се жени за Елизабет Годкин.

Постепенно той и Елизабет са отведени от Духа в западен Ню Йорк. Там те научават за Книгата на Мормон. Томас вижда как първоначалните 16 страници излизат от пресата и печатарят му позволява да прочете първата коректура. Вярвайки, че книгата е от Бог, Томас избира да се присъедини към Църквата. Той е кръстен на 3 септември 1830 г.[3].

Томас проповядва Евангелието в различни райони. Изтърпява преследване, когато през ноември 1833 г. светиите са изгонени от окръг Джаксън, Мисури. Той е сред първоначалните членове на висшия съвет на Мисури, когато е организиран през юли 1834 г. След като е призован за апостол на възраст 34 години, той служи като президент на Кворума на дванадесетте. Въпреки че преди това смело защитава Джозеф Смит срещу отцепници, след време Томас сам се разочарова. През 1838 г. избира да напусне Църквата[4].

От Томас Марш можем да научим, че не е нужно непостоянните обстоятелства да ни пречат да получаваме благословиите на Евангелието – както и да благославяме околните.

3. Бъдете внимателни: и най-добрият може да падне

Лаймън Джонсън е най-млад сред призованите – тогава той е на 23 години и четири месеца. Ръкоположен е за висш свещеник само няколко дни след като навършва 20 през 1831 г., след като е отслужил няколко мисии за Църквата. На една от тези мисии той изнася проповед, която се запомня като „едно от най-въздействащите свидетелства за мисията на Джозеф Смит и великото дело на последните дни“[5].

За съжаление, службата на Лаймън като апостол не продължава за дълго. През 1837 г., по време на икономически сътресения в Къртлънд, Охайо, той се обръща против Джозеф Смит. Лаймън е отлъчен през 1838 г.

Независимо колко добре може да проповядва, независимо от позицията му в Църквата, Лаймън отпада. Бригъм Йънг казва как Лаймън по-късно споделя как би искал все още да вярва в Евангелието: „Бях изпълнен с радост и удовлетворение. … Бях щастлив ден и нощ. … Но сега всичко е потънало в тъмнина, болка, скръб и окаяност“[6].

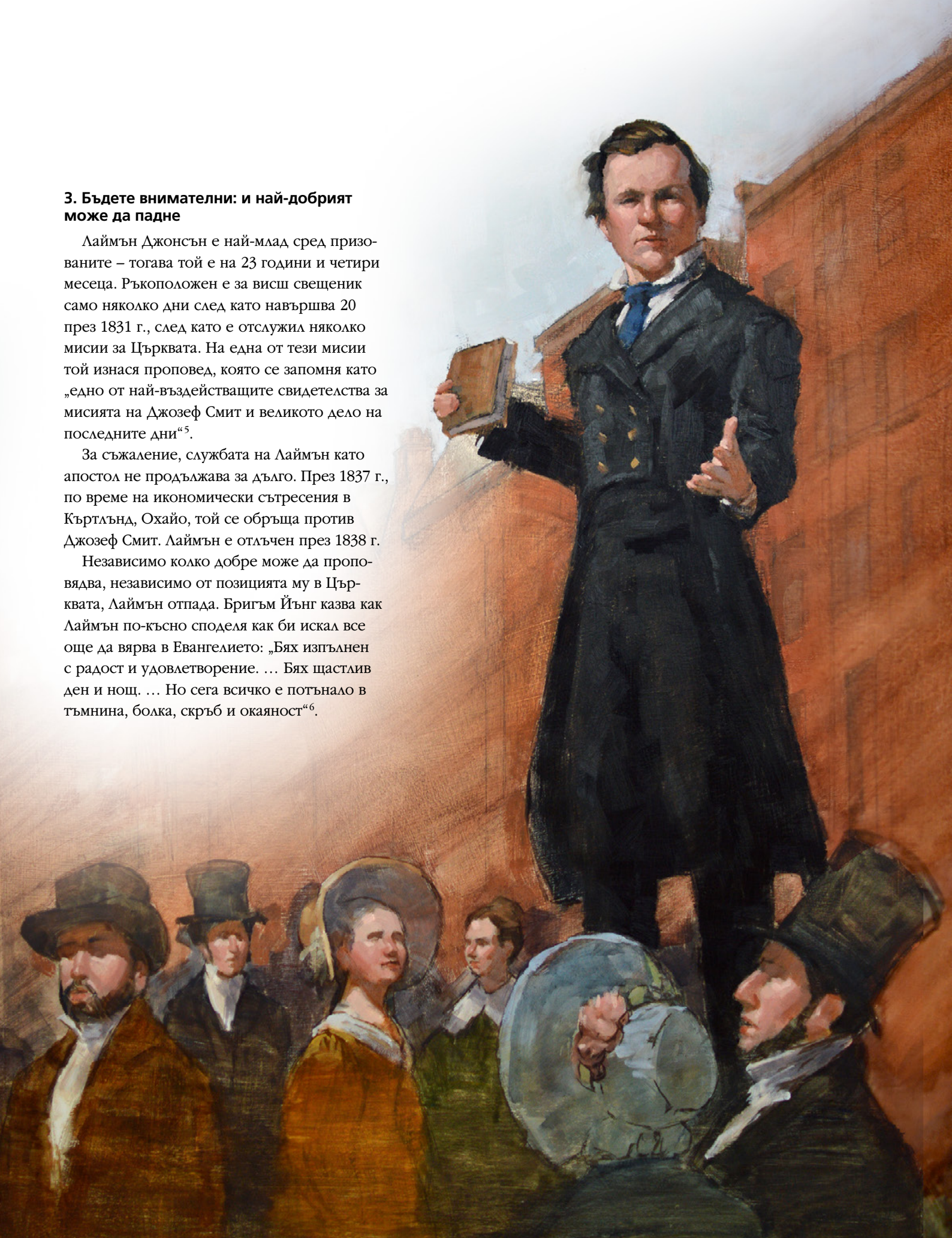

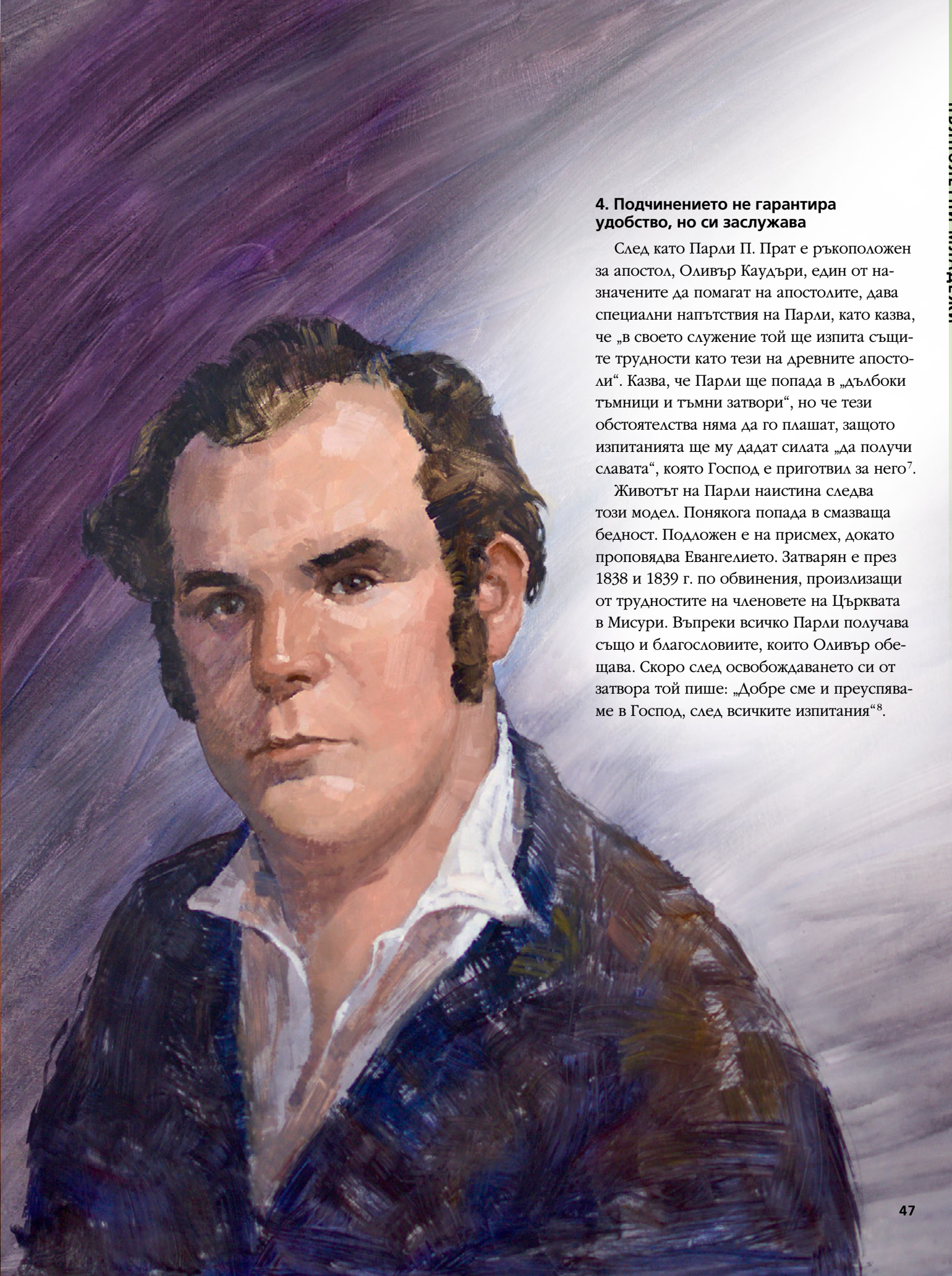

4. Подчинението не гарантира удобство, но си заслужава

След като Парли П. Прат е ръкоположен за апостол, Оливър Каудъри, един от назначените да помагат на апостолите, дава специални напътствия на Парли, като казва, че „в своето служение той ще изпита същите трудности като тези на древните апостоли“. Казва, че Парли ще попада в „дълбоки тъмници и тъмни затвори“, но че тези обстоятелства няма да го плашат, защото изпитанията ще му дадат силата „да получи славата“, която Господ е приготвил за него[7].

Животът на Парли наистина следва този модел. Понякога попада в смазваща бедност. Подложен е на присмех, докато проповядва Евангелието. Затварян е през 1838 и 1839 г. по обвинения, произлизащи от трудностите на членовете на Църквата в Мисури. Въпреки всичко Парли получава също и благословиите, които Оливър обещава. Скоро след освобождаването си от затвора той пише: „Добре сме и преуспяваме в Господ, след всичките изпитания“[8].

5. Вярата има по-голямо значение от възрастта

Орсън Прат, брат на Парли, е вторият най-млад апостол. Ръкоположен на 23, той е само няколко седмици по-възрастен от Лаймън Джонсън. Службата, която Орсън вече е отдал на Църквата, е отличен пример за това как пълнолетните младежи могат да бъдат сила за добро.

Орсън е кръстен на 19 септември 1830 г. – 19-ия му рожден ден. Скоро след това Джозеф Смит получава откровение за него, в което се казва, че Орсън е син Божий, че е благословен, защото е повярвал, и че има отговорността да проповядва Евангелието (вж. У. и З. 34:3–6). Съобразявайки се с това откровение, Орсън отслужва няколко мисии, в това число една с Лаймън Джонсън през 1832 г., по време на която те кръщават над 100 члена и ръкополагат няколко старейшини.

Когато Орсън е призован за апостол, той не се намира в Къртлънд. На 23 април 1835 г. в град Кълъмбъс той научава, че е необходимо да присъства на събрание в Кърлънд на 26 април.

Без да знае каква е целта на събранието, той незабавно отпътува за там. Неинформиран за призованието си за апостол, той влиза на събранието, докато хората на него „се молят с желанието той да пристигне“[9]. Чувствайки подкрепата на светиите, Орсън приема призованието.

Като апостол той написва брошура, която съдържа най-ранното печатно описание на Първото видение на Джозеф Смит. Като пионер през 1847 г. той пише подробен разказ за пътуването на запад. Също така написва множество мисионерски брошури и ефективно защитава Книгата на Мормон.

Днес е различно… Наистина ли?

В много аспекти, пълнолетните младежи днес *са* различни от тези през 1835 г. Въпреки това, тези уроци могат да помогнат на пълнолетните младежи в техните усилия да достигнат своя пълен потенциал. Следва обобщение:

- Ако се чувствате неспособни, въпреки всичко продължавайте напред.
- Всеки има трудности. Можете да преодолеете вашите.
- Ще бъдете по-щастливи, ако останете активни в Църквата.
- Поддържайте своята отдаденост. Подчинявайте се и бъдете верни. Благословиите ще дойдат.
- Има важни неща, които можете да дадете. Господ разчита на вас. ■

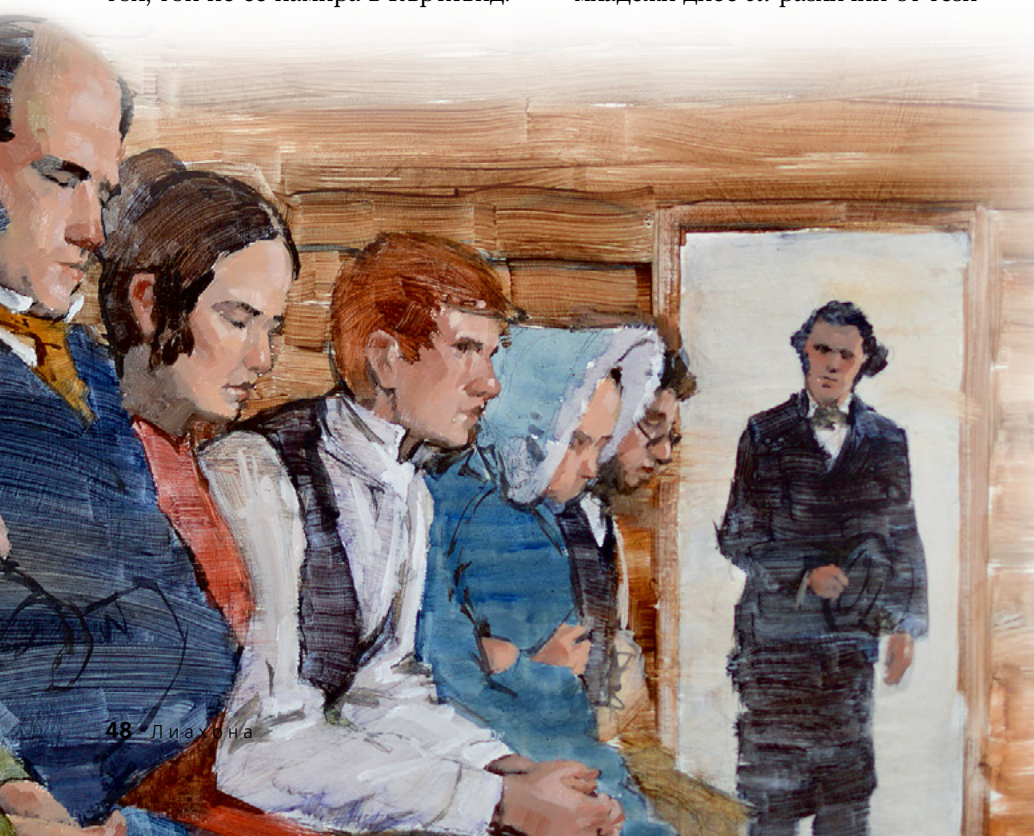

БЕЛЕЖКИ

1. „Extracts from H. C. Kimball's Journal,“ *Times and Seasons,* 15 апр. 1845 г., с. 868.
2. „Minutes, Discourse, and Blessings, 14–15 February 1835“, в *The Joseph Smith Papers, Documents, том 4: April 1834–September 1835,* ред. Matthew C. Godfrey и колектив, 2016 г., с. 229.
3. Вж. „History of Thos. Baldwin Marsh“, *The Deseret News,* 24 март 1858 г., с. 18.
4. Вж. „History of Thos. Baldwin Marsh“, *The Deseret News,* 24 март 1858 г., с. 18; Kay Darowski, „The Faith and Fall of Thomas Marsh“, в *Revelations in Context: The Stories behind the Sections of the Doctrine and Covenants,* Matthew McBride и James Goldberg, ред. 2016 г., с. 57–59.
5. Edward W. Tullidge, *Tullidge's Histories,* 1889 г., том 2 (в приложението), с. 175.
6. Бригъм Йънг, реч, 17 юни 1877 г., в *Journal of Discourses,* 19:41.
7. Оливър Каудъри, в „Minutes and Blessings, 21 February, 1835“, в *Joseph Smith Papers, Documents, том 4: April 1834–September 1835,* с. 240–241.
8. „Letter from Parley P. Pratt, 22 November 1839“, josephsmithpapers.org/paper-summary/letter-from-parley-p-pratt-22-november-1839/1.
9. „Extracts from H. C. Kimball's Journal,“ *Times and Seasons,* 15 апр. 1845 г., с. 869.

Призоваването на първоначалните **апостоли на Възстановяването**

На 8 февруари 1835 г. Джозеф Смит моли братята Бригъм и Джозеф Йънг да му пеят. Тогава Пророкът получава откровение, че е настъпил моментът дванадесетте апостоли да бъдат призовани[1].

Джозеф Смит иска от Бригъм да изпрати съобщение, че през следващата неделя ще се проведе конференция. Той казва на Бригъм, че той ще бъде един от дванадесетте[2].

Шест дни по-късно светиите се събират. Джозеф Смит казва, че една от основните цели на събранието е тримата свидетели за Книгата на Мормон – Оливър Каудъри, Дейвид Уитмър и Мартин Харис – „да изберат дванадесет мъже сред Църквата да бъдат апостоли“[3]. Оливър и Дейвид са получили тази задача още през юни 1829 г., но въпреки че са „търсили волята Господна чрез пост и молитва“, за да открият Дванадесетте, моментът за това още не бил настъпил[4]. Тогава Джозеф казва, че времето е дошло.

Дванадесетте (в реда, в който са били представени на събранието) са Лаймън Джонсън, възраст 23; Бригъм Йънг, 33; Хибър Ч. Кимбъл, 33; Орсън Хайд, 30; Дейвид У. Патън, 35; Люк Джонсън, 27; Уилям Е. Маклелин, 29; Джон Ф. Бойнтън, 23; Орсън Прат, 23; Уилям Смит, 23; Томас Б. Марш, 34 и Парли П. Прат, 27. Всички те преди това са служили на мисии. Осем от тях са придружили Джозеф Смит на експедицията „Сионов лагер“ през предходното лято[5].

След тяхното назначение, всеки от апостолите е ръкоположен[6]. Техните благословии за ръкополагане са изпълнени с обещания за успех като мисионери. Хибър Ч. Кимбъл по-късно си спомня: „(благословиите) предсказаха много предстоящи събития, че ще имаме силата да изцеляваме болни, да изгонваме дяволи, да вдигаме мъртвите, да даваме зрение на слепите, … да преместваме планини и как всички неща ще ни се подчиняват в името на Исус Христос“[7].

Оливър Каудъри също така описва предстоящите им трудности: „Бъдете подготвени по всяко време да жертвате – дори живота си да дадете, ако Бог поиска това, за напредъка и изграждането на Неговата кауза“. Оливър насърчава апостолите да търсят лично знание от Исус Христос, за да могат да свидетелстват за Неговото съществуване със сигурност: „Никога не се отказвайте да полагате усилия, докато не видите Бог, лице в лице“[8].

В началото на май 1835 г. апостолите предприемат мисии с цел проповядване и тяхното ръководство на Църквата благославя много членове. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. „History, 1838–1856 (Manuscript History of the Church), том B-1 (1 September 1834–2 November 1838)“, приложение, бележка A, страница 1, josephsmithpapers.org/paper-summary/history-1838-1856-volume-b-1-1-september-1834-2-november-1838/304.
2. Вж. Joseph Young, *History of the Organization of the Seventies,* 1878 г., с. 1.
3. „Minutes, Discourses, and Blessings, 14–15 February 1835“, в *The Joseph Smith Papers, Documents, том 4: April 1834–September 1835,* с. 224–228.
4. „Minutes and Blessings, 21 February 1835“, в *The Joseph Smith Papers, Documents, том 4: April 1834–September 1835,* с. 242, 243.
5. Четиримата, които не участват в похода, са Дейвид У. Патън, Томас Б. Марш, Уилям Е. Маклелин и Джон Ф. Бойнтън.
6. Само деветима от дванадесетте присъстват на проведеното на 14 февруари 1835 г. събрание. Парли П. Прат е ръкоположен на 21 февруари, а Томас Б. Марш и Орсън Прат са ръкоположени на 26 април 1835 г.
7. „Extracts from H. C. Kimball's Journal,“ *Times and Seasons,* 15 април 1845 г., с. 868.
8. „Minutes and Blessings, 21 February 1835“, в *The Joseph Smith Papers, Documents, том 4: April 1834–September 1835,* с. 244.

За да научите повече за призоваването на първоначалните дванадесет апостоли в тази диспенсация, посетете **history.lds.org.**

От старейшина Дейвид А. Беднар
От Кворума на дванадесетте апостоли

ХАРАКТЕР, *подобен на Христовия*

Исус, Който е страдал най-много, изпитва най-много състрадание към нас, които страдаме много по-малко.

Старейшина Нийл А. Максуел (1926–2004) учи на един принцип, който ме впечатли дълбоко и беше фокус на голяма част от моето изучаване и размисъл. Той каза: „Без характера на Христос нямаше да има Единение!“[1] Откакто чух това ясно и проницателно изказване, се опитах да науча повече за думата „характер“ и да я разбера по-добре. Също така съм размишлявал върху връзката между характера на Христос и Неговото Единение – и значението на тази връзка за всеки от нас като Негови ученици.

Характерът на Господ Исус Христос

Може би най-ясният признак за характер е способността да виждаме и подходящо да откликваме на ситуацията на други хора, които преживяват трудността или нещастието, което в момента или най-тежко изпитва нас самите. Например, характерът се разкрива в силата да различаваме страданията на околните, когато ние самите страдаме; в способността да откриваме глада на другите, когато самите ние сме гладни; и в силата да подаваме ръка и предлагаме съчувствие при духовната агония на други, когато ние самите се намираме сред духовни нещастия. Така характерът се изявява, като обръщаме внимание и помагаме на околните, когато естествената и спонтанна реакция е да се вглъбим и обърнем към себе си. Ако тази способност е най-добрият критерий за морален характер, тогава Спасителят на света е съвършеният пример за такъв неотменен и любящ характер.

СВЕТЛИНАТА НА СВЕТА, ОТ ХАУЪРД ЛИОН

Примери за характера на Христос

В горната стая през нощта на последната вечеря, същата нощ, през която Той ще преживее най-тежкото страдание, което някога се е случвало във всички създадени от Него светове, Христос говори за Утешителя и за мира:

„Тези неща ви казах, докато още съм с вас.

А Утешителят, Светият Дух, Когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал.

Мир ви оставям. Моя мир ви давам. Аз не ви давам, както светът дава. Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои“ (Йоан 14:25–27).

Осъзнавайки, че скоро самият Той по един разтърсващ и личен начин ще преживее липсата както на утеха, така и на мир, в момент, в който сърцето Му може би се е тревожило и е чувствало страх, Учителят помага на околните и им предлага точно благословиите, които са щели да укрепят самия Него.

В Своята велика застъпническа молитва, казана непосредствено преди да пресече потока Кедрон и да отиде в Гетсиманската градина с учениците, Учителят се моли за тях и за всички, „които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение,

да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен. …

… За да бъдат съвършени в единство; за да познае светът, че Ти си Ме пратил и си възлюбил тях, както си възлюбил Мен. …

И им изявих Твоето име и ще им го изявя, та любовта, с която си Ме възлюбил, да бъде в тях, и Аз в тях“ (Йоан 17:20, 21, 23, 26).

Задавам си отново и отново следните въпроси, докато размишлявам върху това и други събития, случили се така близо до предаването и страданието Му в градината: Как може Той да се моли за благосъстоянието и единството на други хора толкова малко време преди Своята собствена агония? Какво Му дава способността да се стреми да осигури утеха и мир на хора, чиято нужда е толкова по-малка от Неговата собствена? Докато падналото естество на създадения от Него свят тежи върху Му, как е могъл толкова пълно и съсредоточено да мисли за обстоятелствата и грижите на други хора? Как Учителят е могъл да отправи грижовен поглед навън, когато по-нисше същество ще погледне навътре? Изказване на старейшина Максуел дава отговор на всеки един от тези важни въпроси:

„Характерът на Исус по необходимост гарантира Неговото забележително Единение. Без величествения характер на Исус нямаше как да се случи величественото Единение! Неговият характер е такъв, че той „(изстрадва) изкушения от всякакъв вид“ (Алма 7:11), но въпреки това „не им обърна внимание“ (У. и З. 20:22)“[2].

Исус, Който е страдал най-много, изпитва най-много състрадание към нас, които страдаме много по-малко. Наистина, дълбочината на страданието и съчувствието е близко свързана с дълбочината на обичта, която служещият чувства.

Активен стремеж към милосърдие

Можем в този живот да се стремим да бъдем благославяни с

ТЕЗИ ДВАНАДЕСЕТ ИЗПРАТИ ИСУС, ОТ УОЛТЪР РЕЙН

основните елементи на Христовия характер и да ги развиваме. Наистина, за нас като смъртни е възможно да се стремим в праведност да получаваме духовните дарове, свързани със способността да помагаме и правилно да откликваме на нуждите на други хора, които преживяват същите трудности и нещастия, застигнали нас. Не можем да получим тази способност единствено с воля и лична решителност. По-скоро сме под зависимост и нужда от „заслугите, и милостта, и благодатта на Светия Месия“ (2 Нефи 2:8). Но „ред по ред, правило след правило“ (2 Нефи 28:30) и с „течение на времето“ (Моисей 7:21), ще можем да гледаме навън с грижа, когато естествената склонност е да гледаме навътре.

Позволете ми да спомена, че вие и аз трябва да се молим, да копнеем, да се стремим и да култивираме Христов характер, за да имаме надеждата да получим духовния дар на милосърдието – чистата любов Христова. Милосърдието не е черта или характеристика, която придобиваме единствено чрез целенасочено постоянство и решителност. Да, трябва да почитаме заветите си, да живеем достойно и да вършим всичко възможно, за да получим този дар, но в края на краищата дарът на милосърдието притежава нас, а не ние него (вж. Мороний 7:47). Господ определя дали и кога получаваме всеки Божий дар, но ние трябва в цялата си сила да желаем, да копнеем, да каним и да сме достойни за тези дарове. Когато във все по-голяма степен действаме по начин, който е съвместим с Христовия характер, така показваме на небесата по възможно най-категоричния начин своето желание да получим върховния дар на милосърдието. И съвсем ясно сме благославяни с този прекрасен дар, когато все повече гледаме навън с грижа в обстоятелства, в които естественият човек в нас се обръща навътре.

Исус е Христос, Единородният Син на Вечния Отец. Знам, че Той е жив. И свидетелствам, че Неговият характер е осъществил за нас възможностите както на безсмъртието, така и на вечния живот. Нека гледаме навън с грижа, когато естествената ни склонност е да гледаме навътре. ■

Из послание на симпозиум в Университета Бригъм Йънг – Айдахо, изнесено на 25 януари 2003 г.

БЕЛЕЖКИ

1. Нийл А. Максуел, „The Holy Ghost: Glorifying Christ“, *Ensign,* юли 2002 г., с. 58.
2. Нийл А. Максуел, „О, колко велик е планът на нашия Бог!“ (обръщение към преподавателите по религия към ОСЦ, 3 фев. 1995 г.), с. 6, si.lds.org.

Как реч от конференцията може

ДА ПРОМЕНИ ЖИВОТА ВИ

ИЗОБРАЖЕНИЕ НА ЧИН: БЕЛЕЖНИК ОТ GETTY IMAGES

Наистина можете да ставате по-подобни на Исус Христос. Следният тест ще ви помогне да разберете как.

От Хадли Григс

Чувствате се леко духовно подтиснати? Може би малко духовно напътствие ще ви бъде полезно? Значи имате късмет, защото общата конференция може да свърши работа! Старейшина Робърт Д. Хейлз от от Кворума на дванадесетте апостоли казва: „Млади членове на Църквата, обещавам ви, че ако слушате (общата конференция), ще чувствате влиянието на Духа да струи във вас. Господ ще ви каже това, което Той желае да вършите в живота“[1].

И това не важи само за съботата и неделята на самата конференция – можете да продължавате да чувствате Духа, като и след това изучавате речите!

Конференцията ни помага по много начини. Може би най-важният е като се доближаваме към Спасителя чрез напътствия как да станем по-подобни на Него. Страхотен начин да извличаме максимална полза от конференцията е да търсим учения за Христовите качества – по време на самото излъчване или чрез изучаване на речите по-късно. Когато слушате или четете с конкретни Христови качества наум, казаните думи и Духът могат да ви помагат да научите как да ставате по-подобни на Христос.

Можете да вземете следния тест, за да разберете върху кои качества можете да се фокусирате, докато изучавате посланията от конференцията. (За по-задълбочен тест, можете да прегледате изданието на *New Era* за октомври 2016 г. или глава 6 на *Проповядвайте Моето Евангелие*.)

За всяко от деветте Христови качества по-долу, изберете твърдението, което най-добре ви описва.

1. ВЯРА:

а. Не съм сигурен дали Исус Христос е моят Спасител.
б. Вярвам в Исус Христос и Го приемам за моят Спасител.
в. Надявам се, че Исус Христос е моят Спасител.

ОБИЧ КЪМ ПЕТИМА НОВИ ПРИЯТЕЛИ

В училище има една малка група деца, която другите деца считат за „смотани“, защото са различни. Преди не разговарях с тях. Не бях лош с тях, но не бях и добър.

Когато слушах речта на президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото президентство, озаглавена: „На милостивия ще се окаже милост“ (обща конференция, април 2012 г.), нещо се промени. Той каза, че има едно нещо, което да направим във връзка със съденето на околните: да престанем да го правим. Неговата реч ми помогна да осъзная, че вместо да съдя тези деца в училище, трябва да заменя моите лоши мисли и чувства със сърце, „изпълнено с обич към Бог и Неговите чеда“.

През следващия понеделник, когато отидох на училище, вместо да се срещна с обичайния ми кръг от приятели, аз отидох при групата на „смотаните“. Започнахме разговор и осъзнах, че тези хора не са чак толкова различни от останалите. Прекарвайки време с тях, те започнаха да ми харесват. Така имам петима нови приятели.

Осъзнах, че тези нови приятели изобщо не са „смотани“ – че за Бог те имат толкова значение, колкото останалите. Много съм щастлива, че научих повече за Божията обич към Неговите чеда.

Холи Х., 19 г., Калифорния, САЩ

2. НАДЕЖДА:

а. Чувствам се спокоен и оптимист за бъдещето.
б. Бъдещето ме ужасява!
в. Обикновено игнорирам бъдещето – ако не мислиш за него, не трябва да се притесняваш за него.

3. МИЛОСЪРДИЕ И ЛЮБОВ:

а. Опитвам се да обичам другите хора, но има някои, които винаги ми ходят по нервите.
б. Толкова съм зает в опити да подобря собствения си живот, за да мисля за други хора.
в. Желая вечното благополучие и щастие на другите хора.

4. ДОБРОДЕТЕЛ:

а. „Бъди чист в мислите и действията си“. Това изобщо не звучи забавно!
б. Аз съм чист и непорочен по сърце.
в. Трудно ми е да се поддържам чист и непорочен.

5. ЗНАНИЕ:

а. Толкова неща се случват, че не мога реално да намирам време, за да търся отговори на въпросите си.
б. А? Изучаване? Понякога е толкова скучно да се опитваш да научиш нещо.
в. Искрено се стремя да разбирам истината и да намирам отговори на своите въпроси.

6. ТЪРПЕНИЕ:

а. Мога да чакам за нещата, без да се разстройвам или да нервнича.
б. Изглежда мога да чакам за нещата, но може и да се разстроя, ако не ги получа.
в. Чакането е най-тъпото нещо. Искам всичко сега.

7. СМИРЕНИЕ:

а. Искам така да правя нещата, че всичко да правя самостоятелно.
б. Осланям се на Господ за помощ.
в. Когато правя нещо, често забравям, че мога да помоля Небесния Отец за помощ.

8. УСЪРДИЕ:

а. Прекарвам почти цялото си време в гледане на телевизия, в компания с приятели и като избягвам всякаква отговорност!
б. Често ми е трудно да се фокусирам върху важните неща в живота ми, но се опитвам.
в. Прекарвам времето си и изразходвам енергията си за най-важните неща.

9. ПОДЧИНЕНИЕ:

а. С желание следвам напътствията на моите ръководители и родители.
б. Обикновено сам съм си шеф – често ми е трудно да слушам някого другиго.
в. Следвам напътствията на моите ръководители и родители, но понякога с недоволство.

Сега прегледайте отговорите си. Върху кои качества бихте искали да поработите? За да се научите как да ги развивате, може да изберете един или два от тях и да ги имате предвид, когато слушате конференцията.

А ако, според отговорите си, се справяте отлично с тях, продължавайте все така! Все пак можете да изберете едно или две качества, които са ви направили впечатление по време на теста, и да се съсредоточите върху тях по време на изучаването на конференцията. Където и да се намирате в своя стремеж да станете като Христос, винаги можете да се обръщате към ученията на нашите ръководители, за да се ориентирате във вашето пътуване.

Ако сега не можете да решите върху кое качество да работите, не се тревожете! Винаги можете да слушате конференцията и да видите тогава какво ще ви направи впечатление.

Веднъж избрали качеството, върху което да се съсредоточите, може да си го запишете, за да бъдете готови да получавате откровение за него, докато слушате конференцията или след това изучавате речите. Докато слушате и изучавате, позволявайте на Духа да ви води към конкретни действия, които да предприемете във връзка с това качество. Проверете примера по-долу! ■

Авторът живее в щата Юта, САЩ.

БЕЛЕЖКА

1. Робърт Д. Хейлз, „Общата конференция: укрепване на вярата и свидетелството“, *Лиахона,* ноем. 2013 г., с. 6.

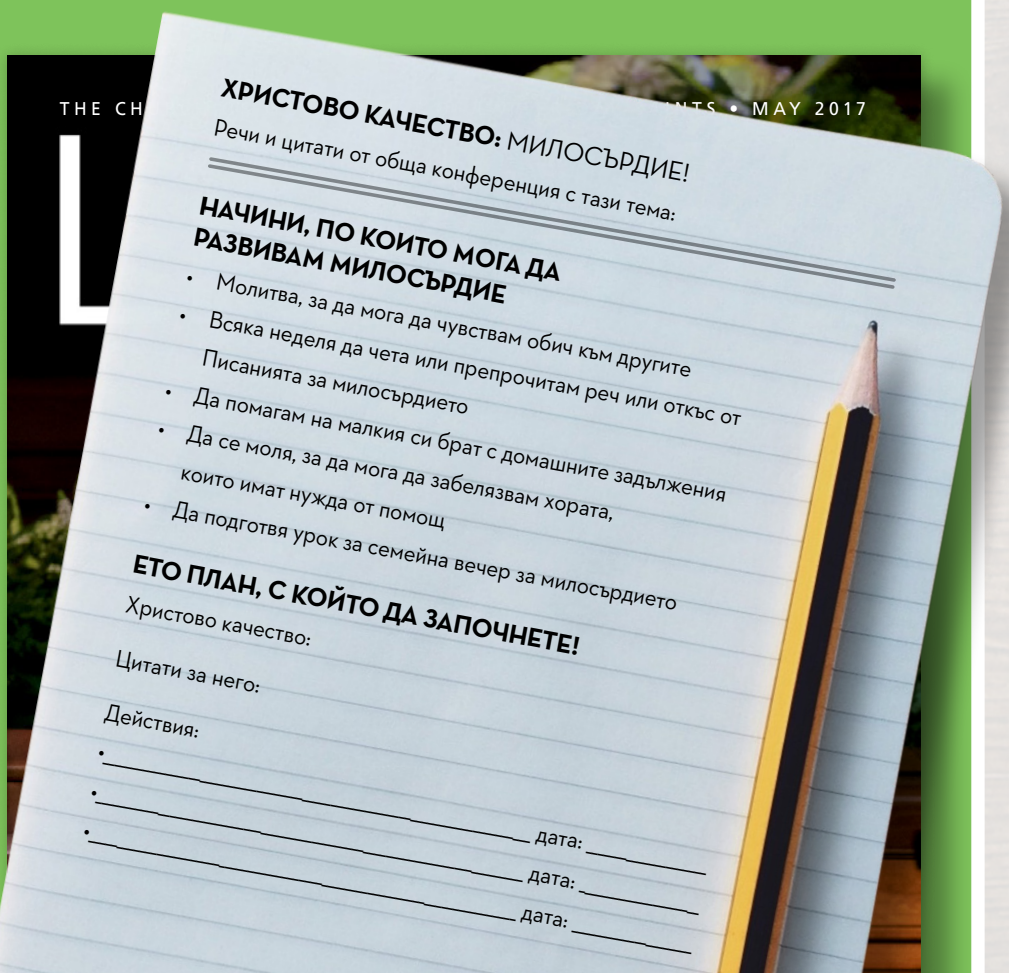

ИЗГРАЖДАНЕ НА МИЛОСЪРДИЕ В ЧАС ПО МУЗИКА

Една реч на общата конференция от октомври 2015 г. ми направи впечатление. Старейшина Дейл Г. Ренлънд от Кворума на дванадесетте апостоли изнесе реч със заглавие „През Божиите очи“. Той говорѝ колко е важно да виждаме другите хора през очите на любящи родители. Когато чух това, можех да почувствам, че трябваше да положа повече усилие да обичам хората около мен.

Една сутрин след конференцията, си държах очите отворени за удобен момент, в който да мога да направя някого по-щастлив. Отидох в часа по музика и видях момче, на което обикновено не обръщах особено внимание. Той явно беше разстроен от нещо, затова отидох при него, за да го попитам как е минал денят му. Той почти нищо не каза, затова го попитах дали му харесва часа по музика. Каза ми, че не е разучил музиката както трябва и че се притеснява за концерта. Предложих да се упражним, като я изсвирим заедно. Звучеше чудесно! След това започнахме разговор за нашите инструменти. Оттогава доста се сближихме и съм наистина доволна, че отделих време да говоря с него.

Криста М., 12 г., Тексас, САЩ

Останете НЕПОКЛАТИМИ

От Линдзи Хилър

Израснах с приятели - членове на Църквата и имах желанието аз самата да се кръстя и да стана член. Когато заминах в друг щат, за да следвам, започнах да участвам в уроци с мисионерите. За съжаление, натискът на моите нови връстници правеше следването на евангелските стандарти трудно. Моите приятели първокурсници прекарваха доста време на купони с употреба на алкохол. Аз никога преди не бях пила алкохол, но новите ми приятели непрекъснато ме караха да пия.

Знаех, че Евангелието е истина, но изкушението от страна на моите връстници беше трудно за преодоляване.

Започнах да се моля на Небесния Отец за силата да взимам правилни решения. Все още не бях занижила стандартите си, но се страхувах, че няма да имам силата да откажа следващото предложено ми питие. Липсваха ми приятелите, които споделяха същите ценности.

Една съботна вечер отидох на купон с моите съквартирантки. Веднага всички мои приятели започнаха да пият и ме насърчаваха за първи път да опитам алкохол.

Бях изкушена. Взех подадената ми чаша бира. Приближих я до устата си, чувствайки се неудобно, но доволна от вниманието на приятелите си. След това Ник, момче известно с алкохолните си подвизи, дойде в групата.

„Не си го пила това, нали?“ – попита той.

„Още не“ – отговорих аз.

„Ако го направиш – каза Ник – ще съжаляваш през остатъка от живота си“.

Бях шокирана. Знаех, че е прав. Не исках да пия. Исках да се присъединя към Църквата. Върнах чашата и си тръгнах от купона, благодарна, че не направих неправилния избор.

ИЛЮСТРАЦИЯ: АНДРЮ БОЗЛИ

Приятелите оказват голямо влияние върху лекотата – или трудността – да живеем според нашите стандарти.

На следващата сутрин отидох до църквата, намерих мисионерите и уточнихме кога ще се кръстя. От онзи ден избягвам купоните с алкохол. В Църквата се сприятелих с хора, които споделят моите ценности и стандарти. Все още бяхме приятели с моите съквартирантки, но ясно им изложих моите стандарти. Когато разбраха колко важни за мен са моите ценности, те ги уважиха и спряха да ме притискат. Те забелязваха и уважаваха решението ми да напусна стаята, когато гледат непристойни филми или слушат такава музика.

Свидетелството ми беше укрепено от това преживяване и ще полагам усилия никога да не принизявам стандартите си в резултат на външен натиск. Също така знам, че най-добрият начин да взимаш трудни решения е да знаеш какви са твоите стандарти и да ги следваш от самото начало.

Знам, че Небесният Отец отговори на молитвите ми за силата да устоя на изкушението. Благодарна съм, че Светият Дух ме насърчи да взема правилното решение. Знам, че стандартите на Църквата ни се дават за наша защита и съм благодарна, че изборът да ги спазя ми помогна да избера да се присъединя към Църквата. ■

Авторката живее в щата Юта, САЩ.

ДА КАЖЕШ „НЕ“ НА ИЗКУШЕНИЕТО

„Хората, които вършат зло, искат да се присъединиш към тях, защото те се чувстват по-добре при вършенето на това, което правят, когато и другите го правят. Те може и да искат да се възползват от вас. Желанието да бъдеш приет от връстниците, да бъдеш част от група, е съвсем естествено. … Едно от най-трудните неща, което трябва да осъзнаете, е колко силни сте всъщност и как другите негласно ви уважават. … Не е нужно да правите компромис със стандартите си, за да бъдете приемани от добри приятели. Колкото по-покорни сте, колкото повече държите на правилните принципи, толкова повече Господ може да ви помага да преодолявате изкушенията“.

Старейшина Ричард Г. Скот (1928–2015) от Кворума на дванадесетте апостоли, „Making the Right Choices“, *Ensign*, ноем. 1994 г., с. 37.

Излизане от калъпа за „ТИПИЧНИЯ ТИНЕЙДЖЪР“

Забравете какво казва светът. Как ви вижда вашият Небесен Отец?

От Шарлът Ларкабал
Църковни списания

Светът има какво да каже за днешните тинейджъри. Вероятно сте запознати с някои от стереотипите или сте чували хора да се оплакват от „днешните деца“. Също така, вие сте обект на много проучвания и статистики – вашите навици в социалните медии, какво купувате, дори за колко време вниманието ви може да се съсредоточи върху едно нещо.

Но президент Ръсел М. Нелсън, президент на Кворума на дванадесетте апостоли, казва как се „тревожи“, когато чуе как изследователите описват своите проучвания за младите хора. „И честно казано, – казва той – много повече ме интересува това, което Господ ми е казал за вас, отколкото това, което *експертите* имат да кажат за вас“[1].

Господ няма нужда от проучвания и стереотипи, за да ви опознава. Той не ви вижда като част от статистиката, нито се съобразява с описанията на човек, който се интересува от това как светът иска да ви опише.

„Той ви обича не само заради това, което сте днес, но и заради това в каква личност на слава и светлина имате потенциала и желанието да се превърнете“ – казва президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото президентство[2].

Бог не само ви вижда, Той ви обича.

Искате ли да излезете от калъпа на света? Започнете да виждате себе си по начина, по който Небесният Отец и Неговите избрани служители ви виждат. Искате ли да разбиете стереотипите? Сега е моментът да се захванете за работа! На възраст 12 години, Христос напомня на земните си родители, че трябва да бъде „на разположение на Своя Отец“ (Лука 2:49).

Той не е бил твърде млад за това, вие също не сте. Затова следващият въпрос е: Как можете да бъдете на разположение на Своя Отец?

Неговото дело е да да се осъществят „безсмъртието и вечният живот на човека“ (Моисей 1:39), съответно вие можете да бъдете на разположение на Своя Отец, като правите всичко възможно да реализирате своя потенциал и като станете човек, който помага на околните да правят същото.

Сега е моментът да поемете отговорност за своето собствено бъдеще. Какво можете да правите *сега,* за да се погрижите да се превръщате в човека, който Небеснният Отец знае, че можете да станете, не само във вечността, но и в *този* живот?

ФОТОИЛЮСТРАЦИЯ: ДЕЙВИД СТОКЪР

Вие можете да реализирате потенциала, който Той вижда във вас.

РЕАЛИЗИРАМ НАЙ-ДОБРОТО В СЕБЕ СИ, ...

Като се уча да живея според бюджет? Като подобрявам своето изучаване на Евангелието? Като все повече обичам да служа? Споделете как поемате отговорност за своето бъдеще, като напишете имейл на liahona@ldschurch.org или съобщение на младежките страници (LDS Youth) във Фейсбук и Инстаграм.

Искате ли да сключите брак в храма? Вземете решение сега да бъде чисти в мисли, слова и дела. Представяте ли си, че следвате висшето си образование? Развийте сега добри умения за изучаване. Искате ли да отслужите мисия? Добавете *Проповядвайте Моето Евангелие* към своето изучаване на Евангелието (особено глава 3). Искате ли да можете да се грижите за семейство? Научете се сега да изготвяте и следвате бюджет.

Също така можете да прегледате нещата, които ви правят щастливи *сега*. Обичате математиката? Свирите на пиано? Пишете? Просто продължавайте! Помислете как можете да се усъвършенствате: допълнителни часове в училище, курсове по Интернет, състезания, кръжоци и така нататък. Излезте от калъпа и разбийте стереотипите! Поемете в ръце своето собствено бъдеще. Как ще реализирате най-доброто в себе си? Кажете ни чрез имейл на liahona@ldschurch.org или оставете съобщение на младежките страници (LDS Youth) във Фейсбук и Инстаграм. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Ръсел М. Нелсън, „Да бъдеш истински човек на хилядолетието“, *Лиахона,* окт. 2016 г., с. 46.
2. Дитер Ф. Ухтдорф, „Да живеем радостно според Евангелието“, *Лиахона,* ноем. 2014 г., с. 123

ИЗДИГАНЕ ВЪВ ВЯРАТА

Накладете огъня на вашата вяра, така че да се издигнете над пустинята на съмненията.

ИЛЮСТРАЦИЯ: GETTY IMAGES

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото президентство

КАК ДА ЗНАЕТЕ САМИ ЗА СЕБЕ СИ

Наши скъпи млади приятели, желанието ни е всеки от вас да узнае сам за себе си, независимо от който и да е друг човек, че Богът на небесата реално съществува, че ви познава и че Неговият Син е извършил Единение за греховете на света.

Нашата надежда е сами за себе си да придобиете непоклатимо свидетелство, че Евангелието на Исус Христос е било възстановено на земята за последен път. Мисията на Джозеф Смит е нещо уникално, като неговата смирена молитва е полезен пример за вас и за мен. Джозеф тръгва за горичката да **се моли с вярата,** че един любящ Бог ще отговори на молитвата му и ще го спаси от объркването. Той придобива тази увереност, като **чете словото Божие** и **получава свидетелство,** че то е истина. Джозеф също така се моли с намерението не само да слуша, но и да се подчини, независимо от цената. Той е бил решен да **действа според всичко, което Бог поиска** от него.

В този дух бих искал да отправя покана към младежите в Църквата. Моето увещание е следното: узнайте сами за себе си, че тези неща са истинни. Можете да направите това, като следвате примера на Джозеф Смит: **изучавайте Писанията,** позволявайте на словата им да потъват дълбоко в сърцата ви, **размишлявайте върху тях,** отново и отново, и след това **се обръщайте към Бог,** с желанието да приемате Неговото ръководство – наистина готови да следвате волята Му.

Въпреки че това увещание може да звучи като проста покана, уверявам ви, че може да се наложи да положите значително усилие. Не мога да ви обещая, че ще получите отговорите за ден или седмица, но ви обещавам, че Бог ще ви говори по Негов собствен начин в избрания от Него момент, ако молите с вяра. И когато **приемете** и **действате според тази покана,** ще откриете, че не само ще получавате отговори, но и ще установите модел за придобиване на духовно знание, който ще ви благославя цял живот. ■

Из събитие „Лице в лице“ с президент Хенри Б. Айринг и старейшина Джефри Р. Холанд.

КАК СТЕ ПРИЛАГАЛИ ТОВА?

Коментар за това събитие „Лице в лице“: „Основното нещо, което ме впечатли, бе ясният фокус върху важността на изучаването на Писанията и отговорите, които можем да получаваме от тях. Също така, наистина ми хареса обсъждането за молитвата и как следва да се обръщаме към Бог чрез молитва. Осъзнах, че молитвите могат и трябва да бъдат лично преживяване, и защо трябва да внимаваме как се обръщаме към Бог в молитва, да е с уважение, като към Небесен Отец, а не някой връстник“.

Джошуа С., Хаваи, САЩ

Освен чрез молитва и изучаване на Писанията, кой е другият най-добър начин да укрепвам свидетелството си?

Най-вероятно няма да получите свидетелство изведнъж. То ще израства в резултат на една последователност от духовни преживявания – както се казва в Писанията: „ред по ред, правило след правило“ (2 Нефи 28:30). След това трябва да подхранвате и укрепвате свидетелството, точно както бихте се грижили за едно семе (вж. Алма 32:28–43). И точно както растението не може да оцелее само с вода, няма един „най-добър начин“ за укрепване на свидетелството. Нужна е една комбинация от подходи.

Молитвата и изучаването на Писанията определено са добри начини за подхранване на свидетелството ви. Когато изучавате Евангелието и се молите с истинско намерение да узнаете, че нещо е истина, Светият Дух ще ви помогне да почувствате истинността на Евангелието (вж. Мороний 10:4–5).

Също така можете да укрепвате свидетелството си чрез спазване на заповедите. Когато живеете според принцип на Евангелието – като например да постите, да освещавате Господния ден или да вземате от причастието – вие започвате да придобивате свидетелство за това *как* и *защо* това е истинен принцип, вместо *само* за това, че е истинен. Исус каза, че когато изберете да „върши(те) Неговата воля, ще познаете дали учението е от Бога“ (Йоан 7:17).

Друг начин да подхранвате свидетелството си е да го споделяте. Президент Бойд К. Пакър (1924–2015), президент на Кворума на дванадесетте апостоли, казва: „Едно свидетелство *се получава,* като *се споделя!*“ („The Candle of the Lord“, *Ensign,* ян. 1983 г., с. 54; *Tambuli,* юли 1983 г., с. 34). Можете да споделяте свидетелството си на църква и в семинара, у дома и с приятели. Когато правите това, Светият Дух ще може да свидетелства *на вас,* че споделеното твърдение е истина.

Като укрепвате свидетелството си по много различни начини, то ще израства и ще се задълбочава, а вие ще чувствате мир и радост.

Работете с мисионерите

За мен най-добрият начин да укрепя свидетелството си е бил мисионерската работа. Всеки път, когато работя с мисионерите, чувствам обичта на Христос.

Джой Д., 19 г., Лейте, Филипините

Стремете се да бъдете Христови ученици

Можете да укрепвате свидетелството си, като се стремите винаги да бъдете истински ученици на Исус Христос. Подчинението на Божиите заповеди дава смелост на свидетелствата ни и така те стават все по-силни и ни подготвят за Божието царство (вж. У. и З. 76:79). Също така можете да укрепвате свидетелството си чрез споделянето му.

Старейшина Муле Симон, 23 г., мисия Конго Лубумбаши

Вслушвайте се в Светия Дух

Посещението на църковните събрания, четенето на Писанията, слушането на речи от конференцията и други подобни дейности ще ви помагат само ако укрепвате свидетелството си чрез следване на Светия Дух. Той ще ви свидетелства за истината. Винаги се вслушвайте в Светия Дух, защото Той е готов да ви помага да укрепвате свидетелството си.

Алиса Б., 16 г., Вирджиния, САЩ

Отговорите са предназначени за помощ и отправна точка, а не като официални изложения на учението на Църквата.

Отидете на мисия

Отслужването на мисия ще укрепва вашето свидетелство и това на хората, на които преподавате. На мисия ще се научите напълно да разчитате на Господ, а не на собствената си сила. Мисията ще ви укрепи, и като служите на Господ и вършите Неговото дело, свидетелството ви ще бъде укрепено.

Старейшина Байли Пеаалил Уилямс, 19 г., мисия Сингапур

Споделяйте това, за което имате свидетелство

Научил съм, че един от най-ефективните начини да укрепвам свидетелството си е да го споделям с другите. Всеки път, когато споделям нещо, в което вярвам, и за което имам свидетелство – независимо колко малко е то – чувствам голяма топлина в сърцето си и с нея идва по-силното потвърждение, че нещата, които съм казал, са истина! Или с други думи – чувствам как моето свидетелство е укрепвано.

Дъглас С., 20 г., Сао Пауло, Бразилия

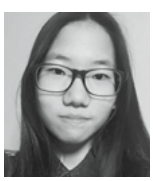

Ставайте по-подобни на Христос

Можем да укрепваме свидетелствата си, като ставаме по-подобни на Христос. Укрепвала съм свидетелството си, когато съм давала израз на чистата любов Христова и съм служила на другите, така както е правил Спасителят.

Кюнг Джин П., 17 г., Сеул, Южна Корея

Споделяйте свидетелство

Добър начин да укрепвате свидетелството си е да споделяте свидетелство. Понякога, когато споделяте свидетелството си, вие го намирате. Също така можете да постите, за да знаете сами за себе си, че това, на което ви учат, е истина. Правил съм тези неща и те значително укрепиха свидетелството ми.

Портър С., 12 г., Айдахо, САЩ

Служете на другите

Освен молитвата и изучаването на Писанията, според мен най-добрият начин да укрепвате свидетелството си е чрез служба. Когато служим на околните, ние показваме на Бог, че ни е грижа за Неговите чеда. Също така, Духът може да е с нас, когато вършим Божието дело. Знам, че много пъти съм получавала утеха в трудни моменти и отговори на въпроси, докато служа на някого.

Керълин Дж., 18 г., Юта, САЩ

ПОДХРАНВАНЕ НА ВАШЕТО СВИДЕТЕЛСТВО

„Като за покълващо младо растение, (свидетелството) изисква грижи или ще повехне. ... Подчинението на заповедите е част от подхранването, което трябва да осигурите на вашето свидетелство“.

Президент Хенри Б. Айринг, първи съветник в Първото президентство, „Едно живо свидетелство“, *Лиахона*, май 2011 г., с. 125.

СЛЕДВАЩ ВЪПРОС

Как мога да каня Духа в дома си, когато възникне спор или скандал?

Изпращайте отговорите си, а по желание и снимки с висока резолюция, до 15 ноември 2017 г. на liahona.lds.org (изберете „Submit an Article“) или на електронна поща на адрес liahona@ldschurch.org.

Моля включете следната информация: (1) пълно име, (2) дата на раждане, (3) район или клон, (4) кол или окръг, (5) вашето писмено позволение, а ако сте на възраст под 18 г., писменото разрешение от вашите родители (може и чрез електронна поща) вашият отговор и снимка да бъдат публикувани.

Отговорите може да бъдат редактирани с оглед тяхната дължина или яснота.

Живеем на различни места по света, но чувствата ни са същите, когато близо до нас построят храм!

От Париж

Изготвено от интервюта на Ейми Лийвит, Юта, САЩ.

Спираловидно стълбище в храма Париж Франция

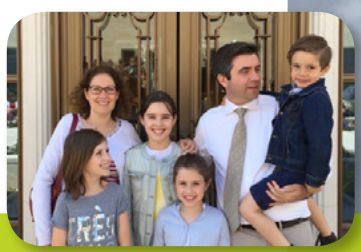

Казвам се Рейчъл. Живея близо до храма Париж Франция.

Храмът е много важен за моето семейство. Преди да построят храма в Париж, ние предприемахме семейни пътувания до храма Франкфурт Германия по няколко пъти в годината. Трябваха ни 10 часа, за да стигнем дотам и да се върнем!

Обичахме да гледаме как строят новия храм. Всяка седмица след събранията в Църквата, нашите родители минаваха покрай строежа с колата, за да можем да видим как напредва работата. Първо те съборихa една стара сграда и изкопаха голяма дупка. След това започнаха да строят храма все по-високо. Скоро Господният дом вече беше готов!

С моите братя и сестри с радост ще отидем в храма един ден. По-голямата ми сестра, Естер, първа ще участва в кръщения. Ние всички много искаме да дойде и нашият ред. Обичаме храма и сме щастливи да имаме един в нашия град!

до Сапоро

Полилеят в селестиалната стая на храма Сапоро Япония

Казвам се Коши. Аз живея до храма Сапоро Япония. Обичах да седя на прозореца на моя дом и да гледам как строят храма.

По време на отворените врати, поканих един мой добър приятел да дойде с нас. Той мислеше, че всичко е прекрасно.

Мисля, че храмовото освещаване е нещо като рожден ден на храма. На този ден беше и моят рожден ден. Беше рожденият ден и на президент Монсън! Родителите ми и аз бяхме в храма, когато беше осветен.

Много съм благодарен, че живея близо до храма. Когато имам труден ден в училище, мога да мина през градината на храма на път за дома. Чувствам обичта на Небесния Отец, докато съм там. Очаквам деня, когато ще мога да вляза вътре, за да участвам в кръщения и по-късно да се оженя там. ■

СНИМКИ НА НЕБЕ И САМОЛЕТ ПРЕДОСТАВЕНИ ОТ GETTY IMAGES

От старейшина Робърт Д. Хейлз
От Кворума на дванадесетте апостоли

Как Светият Дух може да ми помага?

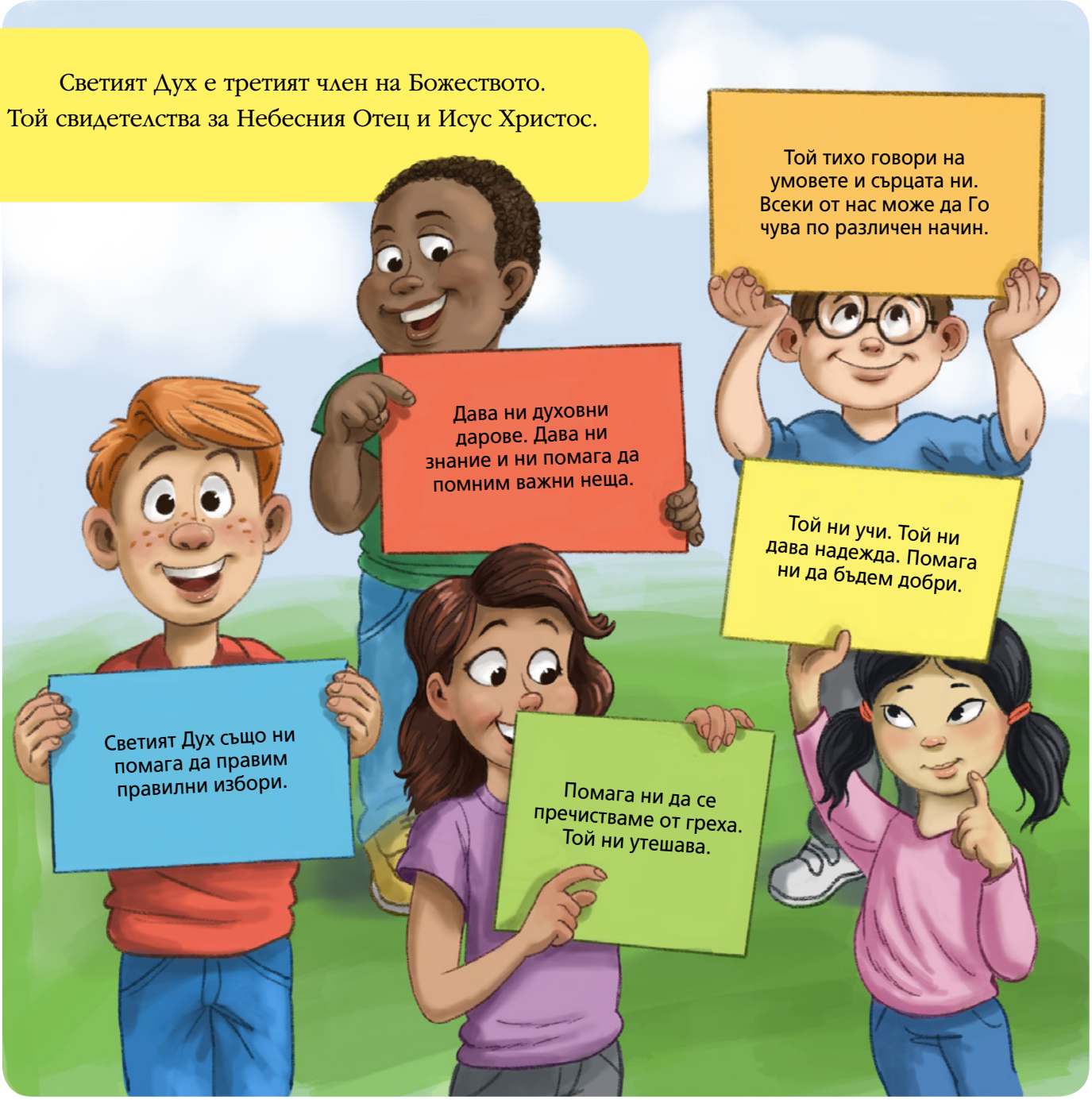

ИЛЮСТРАЦИЯ: ДЪСТИН БЕЪРД

Адаптирано от „Светият Дух“ Лиахона, *май 2016 г., с.105–107.*

НАШАТА СТРАНИЦА

Видението на Лехий, от Мария В., 10 г., Бразилия

Храмът Лима Перу, от Валерия Т., 9 г., Перу

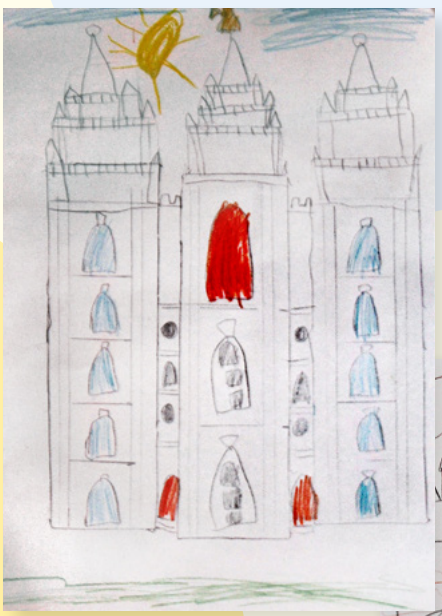

Храмът Солт Лейк, от Мелиса Л., 5 г., и Амелия Л., 2 г., Естония

Храмът Гуаякил Еквадор, от Ландис З., 10 г., Еквадор

Пътуването на Джейн

От Джесика Ларсън
По истинска история

Ню Йорк, САЩ, 1843 г.

Джейн Манинг гледала как корабчето се отдалечавало от пристанището на езерото Ери. Чувствала как всичките ѝ мечти се отдалечавали с него.

Само година преди това, тя се присъединила към Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни и решила да се премести, за да бъде заедно с останалите светии в Наву. Нейната майка и седем други близки роднини пропътували с нея по канала Ери до Бъфало, Ню Йорк. Но в Бъфало не им позволили да се качат на корабчето, заради цвета на кожата им.

„Какво ще правим сега?“ – попитал тихо нейният брат Айзък.

Въпросът останал без отговор в студа. Наву се намирал на 1 300 километра разстояние. Можели да се откажат и да се завърнат у дома или да се опитат да се качат на корабче по-късно. …

Но Джейн не можела да чака! Тя знаела, че Книгата на Мормон е истинна. Бог отново проговорил чрез пророци. Тя трябвало да стигне до Наву със семейството си.

Джейн изправила рамене и погледнала на запад: „Ще вървим“.

Това и направили. Вървели, докато обувките им се износили. Вървели, докато ходилата ѝ се напукали и трябвало да се молят, за да се излекуват. Понякога спели на открито и сланата била толкова много, че изглеждала като сняг. Някои хора заплашвали с арест, защото ги смятали за избягали роби. Не знаели, че семейство Манинг са свободно чернокожо семейство. Те продължавали да вървят, като пеели химни, за да може времето да минава по-бързо.

ИЛЮСТРАЦИИ: ДЖИМ МАДСЪН

Джейн Манинг живяла с Ема и Джозеф за няколко седмици. Тя се омъжила за мъж на име Айзък Джеймз и те били сред първите заселници на долината Солт Лейк. Тя останала верен член на Църквата, въпреки многото преживени трудности. Когато умира през 1908 г., президент Джозеф Ф. Смит (1838–1918) говори на погребението ѝ.

Те вече наближавали Наву, когато стигнали до една река.

„Няма мост“ – казал Айзък.

Джейн кимнала: „Тогава просто ще я прекосим“. Когато навлязла в реката, водата стигала до глезените ѝ. Малко по малко пристъпвала напред. Водата се качила до колената ѝ после до кръста ѝ. Когато стигнала до средата на течението, водата стигнала до врата ѝ! За щастие, не станала по-дълбока и цялото семейство успяло да премине.

Най-накрая пристигнали в Наву. Джейн видяла красивите варовикови стени на храма Наву на един хълм над долината. Въпреки че още не бил завършен, гледката ѝ спряла дъха. Упътили ги до къщата, където живеел Пророка Джозеф. Една жена с тъмна коса ги посрещнала на вратата. „Влизайте, влизайте! – извикала тя. – Аз съм Ема Смит“.

Следващите няколко минути били като в мъгла. Дошъл Пророка и сложил столове в стаята за цялото семейство. Джейн седнала с благодарност и слушала как Джозеф ги представил на всички присъстващи, включително неговия приятел доктор Бернхисъл. След това Джозеф се обърнал към Джейн: „Ти водиш тази малка група, нали?“ – попитал той.

„Да, господине“ – отговорила Джейн.

Джозеф се усмихнал. „Бог да ви благослови! Сега искам да ми разкажете за пътуването си“.

Джейн му разказала за покритите с рани крака, как са спели в снега и са прекосили реката. Всички слушали тихо. „Но не беше чак толкова лошо – отвърнала Джейн. – Вървяхме радостни, пеехме песни и благодарихме на Бог за Неговата безкрайна добрина и милост, за това че ни благославяше, защитаваше и изцели краката ни“.

За няколко мига настъпило мълчание. „Докторе, какво мислите за това? – попитал накрая Джозеф, потупвайки го по коляното. – Не е ли това вяра?

Опасявам се, че ако аз бях на тяхно място, щях да се обърна и да се върна у дома!“ Доктор Бернхисъл се съгласил.

Джозеф кимнал и казал на Джейн и семейството ѝ: „Бог да ви благослови! Сега сте сред приятели“. ■

Авторката живее в Тексас, САЩ.

Сара и изследването

От Джулиан Доумън
По истинска история

*„Когато Христос бил на земята, Той обещал да изпрати Светия Дух да ни утеши – нашият истински, вечен приятел“ (*Children's Songbook, *с. 105).*

„Изглежда, че на Сара ще е нужен ядрено-магнитен резонанс (ЯМР) на гърба“ – каза д-р Франк. Той се усмихна на Сара: „Ще назнача един за утре. Ще се върна след няколко минути“.

Гърбът на Сара я болеше от известно време. Когато се събуди сутринта, той толкова я болеше, че ѝ беше трудно да се изправи и едва можеше да

ИЛЮСТРАЦИЯ: ДЕЙВИД ХАБЪН

върви. Сара и нейната майка бяха дошли да видят д-р Франк, за да разберат какво не е наред.

„Още едно ЯМР?“ – попита Сара, като погледна към Мама. Веднъж вече ѝ направиха ЯМР. Тя си спомни колко уплашена се беше чувствала в голямата тръба, която снимаше вътре в тялото ѝ.

„Съжалявам, Сара – каза Мама. – Но снимките ще помогнат на д-р Франк да научи какво не е наред с гърба ти. Знам, че можеш да се справиш. Ще бъда там до теб“. Мама стисна ръката на Сара.

„Но не можеш да влезеш вътре с мен“ – каза Сара. Тя наведе глава и една сълза се плъзна по бузата ѝ. Мама можеше да бъде с нея в стаята, но веднъж влязла в тунела на машината, тя щеше да е сама.

Мама обгърна Сара с ръка. „Това е вярно, но знаеш ли кой *може* да бъде там, за да те утешава?“

Сара си спомни едно от имената на Светия Дух: *Утешителят*. Може би Светият Дух можеше да ѝ помогне да не се страхува толкова.

„Светият Дух?“ – попита Сара.

Мама кимна: „Точно така. Можеш да се молиш Светият Дух да ти помогне. Татко и аз също ще се молим за теб“.

Тогава на Сара ѝ хрумна страхотна идея. „Може ли да помоля Татко за благословия?“

Мама се усмихна: „Разбира се. Знам, че това много ще го зарадва“.

Същата вечер Татко постави ръце на главата на Сара и ѝ даде свещеническа благословия. Когато той благослови Сара тя да бъде утешавана от Светия Дух, една мека топлина изпълни тялото ѝ. Това чувство остана с нея през цялата нощ.

На следващата сутрин Сара легна на кушетката, която щеше да се плъзне в големия апарат. Тя повтори в ума си думите, които Татко беше казал по време на благословията: *Светият Дух ще бъде там да те утешава*. Сара стисна дясната ръка на Мама. След това сестрата натисна копчето и тя влезе в апарата.

Той издаваше смешни звуци, докато снимаше гръбнака ѝ. Сара трябваше да лежи много неподвижно, за да може снимките да не са размазани. Тя се паникьоса за минута, но след малко отново почувства топлината. Чувството беше като при една от прегръдките на Мама. Или меко одеяло. Знаеше, че всичко ще бъде наред. И съвсем скоро изследването приключи!

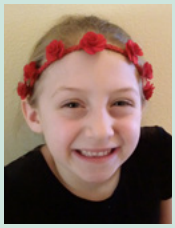

Аналийз Ф., 6 г., Юта, САЩ

Когато бях на пет, ми направиха операция, за да ми извадят сливиците и аденоидите. Бях много притеснена и уплашена. Моят татко ми даде благословия. След благословията вече не бях притеснена и двамата с татко бяхме щастливи, защото почувствахме Светия Дух.

В кабинета си д-р Франк показа на Сара и Мама снимките на гръбнака. „Ти се справи отлично, лежа неподвижна – каза д-р Франк на Сара, когато се наведе до нея. – Тези снимки на гърба ти показват, че ще трябва да направим операция, за да можеш да ходиш по-добре“.

Сара се уплаши.

„Добре е скоро да те оперираме“ – каза д-р Франк, поглеждайки към майката на Сара. След това отново се обърна към Сара: „Може да ти трябват няколко седмици отново да се почувстваш добре, но след като видях как се справи днес, знам, че всичко ще е наред“.

Сара се опита да мисли за всички неща, които щеше да може да прави, след като д-р Франк излекува гърба ѝ. *Ще може да тича и плува и скача в голяма купчина листа*. На нея ѝ липсваха тези дейности. Но операцията е по-страшна и от онзи апарат! След това Сара си спомни своите молитви и специалната си благословия. Небесният Отец ѝ беше изпратил Утешителя. Той отново щеше да ѝ помогне.

Тя погледна д-р Франк. „И ще мога да скачам в голяма купчина листа?“ – попита тя.

Той се усмихна: „Ще можеш да скачаш в голяма купчина листа“. ■

Авторката живее в щата Колорадо, САЩ.

Един нов пророк

Изрежете тези фигури, за да ви помагат да споделяте разкази от историята на Църквата.

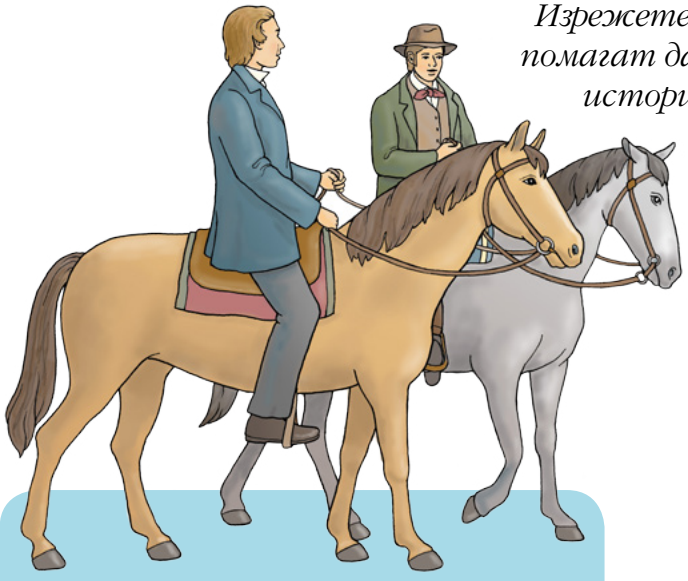

Джозеф и Хайръм

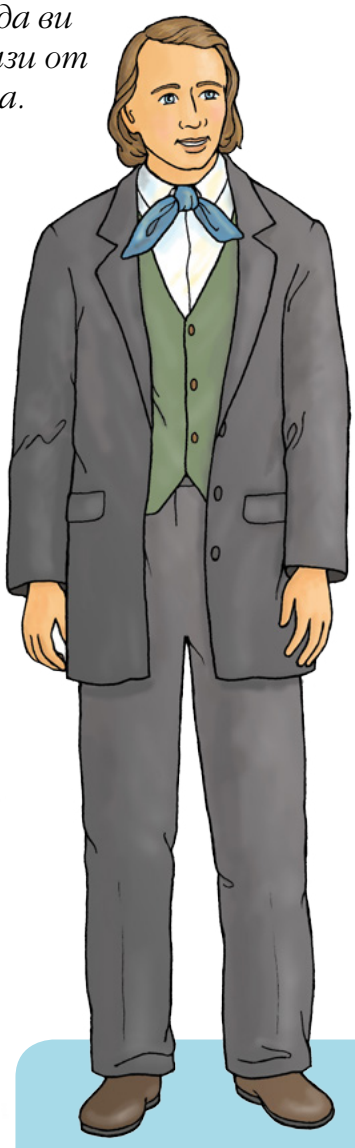

Бригъм Йънг

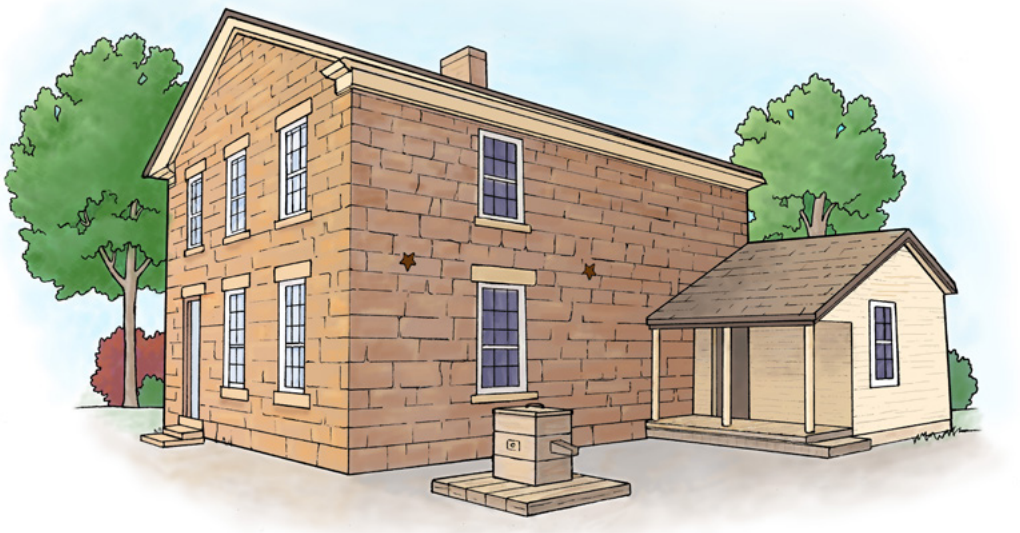

През 1844 г. Джозеф и Хайръм Смит отишли в затвора на Картидж в очакване на процес. Лоши мъже влезли в затвора и убили Пророка и неговия брат! Светиите не били сигурни кой ще бъде следващият пророк. По-късно на едно събрание, на което говорил Бригъм Йънг, се случило чудо. Много хора казали, че той изглеждал точно като Джозеф Смит и гласът му звучал като неговия! Така разбрали, че той ще бъде следващият пророк. Сега знаем, че когато един пророк почине, президентът на Кворума на дванадесетте апостоли става следващия пророк. ■

Можете да намерите още фигурки от историята на Църквата на liahona.lds.org.

ИЛЮСТРАЦИИ: БЕТ УИТАКЪР

ДА ПОМАГАМЕ, МОЛИВ ПО МОЛИВ

От Калеб Х., 10 г., Германия

Всичко започна, когато в моя кол организираха проект за подпомагане на бежанци. Този проект наистина ми хареса, затова помолих мама да каже на моята учителка, а тя поиска да се организира нещо с четвърти клас. За да дам пример за проекта, моята сестра Мади и аз тръгнахме от врата на врата, за да искаме дарения.

Дойде денят да представя проекта на всички останали в четвърти клас. Бях малко нервен. Всъщност, бях супер стресиран, но се представих възможно най-добре. Казах на всички останали четвъртокласници какво ни трябваше, за да изготвим учебни комплекти за бежанците. Разказах как сме обикаляли от врата на врата и им отправих предизвикателство да съберат повече пари от мен. Заедно изготвихме над 100 комплекта! В тях сложихме тетрадки, моливи и други учебни материали. Също така сложихме бележка: „Добре дошли в Германия“.

Моята майка и аз занесохме комплектите в бежанския лагер. Не мога да кажа, че в лагера беше хубаво, но там имаше площадка за игри и учебен кът. До лагера минаваше влак и вдигаше много шум и децата ми казаха, че звучи като бойните самолети, които летят над Сирия и други такива места. Може би звучи като бомби на децата, които са ги чували в своите страни.

В лагера срещнах няколко деца на моята възраст, сред тях и Даниел, който страхотно играе шах. Не можахме да играем шах, което беше жалко, защото обичам да играя шах, но ме поканиха да играя джаги и тенис на маса. Момчетата ми казаха, че им липсват техните домове и наистина искат да се махнат от лагера и отново да тръгнат на училище.

След като играхме джаги и тенис на маса, раздадохме комплектите. Чувствам се добре, че направих нещо добро за децата, които живееха в лагера. ■

ИЛЮСТРАЦИЯ: ЕЙПРИЛ СТОТ

Исус се явява на Джозеф Смит

От Ким Уеб Рийд

Много години след възкресението на Исус, едно момче на име Джозеф Смит имало въпрос. Той не знаел в коя църква да ходи.

Джозеф чел Библията. Там било написано, че Небесният Отец ще отговаря на нашите въпроси, ако Му се молим. Джозеф отишъл в гората и се помолил на Небесния Отец.

ИЛЮСТРАЦИИ: ЕЙПРИЛ СТОТ

Небесният Отец и Исус Христос дошли от небесата. Исус казал, че Джозеф не трябвало да ходи в никоя от църквите, защото те не преподавали всички неща, които били част от Неговата Църква.

Когато Джозеф пораснал, той помогнал за връщането на Църквата на Исус на земята. Тя се нарича Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Помага на хората да научават за Исус и Небесния Отец.

Когато чета от Писанията, научавам повече за Небесния Отец. Когато се моля, Той може да отговаря и на моите молитви. ■

Господният ден е свят ден

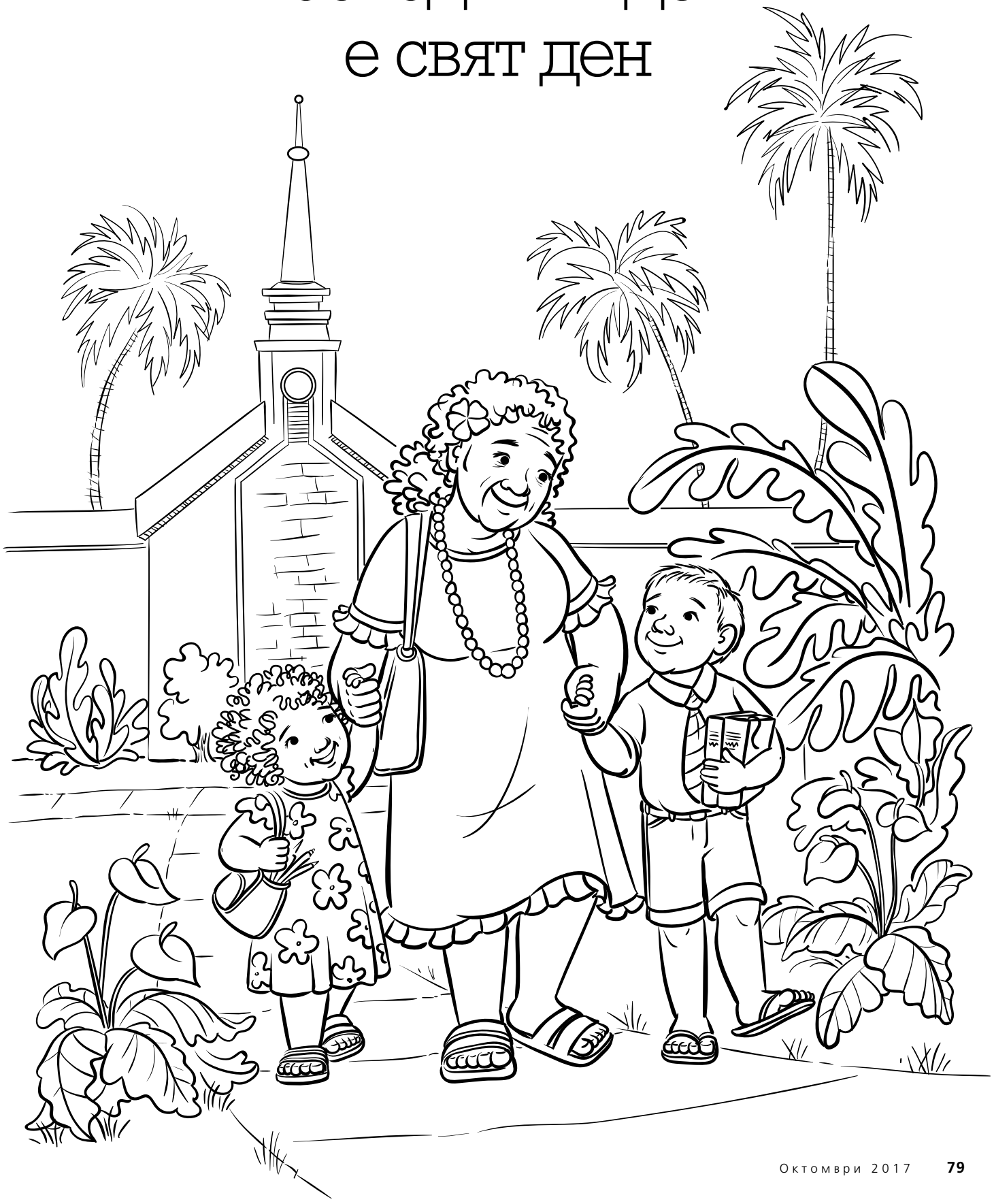

ИЛЮСТРАЦИЯ: ЕЙПРИЛ СТОТ

От президент Томас С. Монсън

ПОМОГНЕТЕ НА НЯКОЙ ДНЕС

Ние сме Господните ръце.
Той разчита на нас.

Уверен съм в *намеренията* на всеки член на Църквата да служи и помага на онези, които са в нужда. При кръщението сключваме завет да носим „един другиму тегобите си, за да може те да са леки“ (Мосия 18:8). Колко пъти се е смекчавало сърцето ви, докато сте били свидетели на нуждата на друг човек? Колко често сте *възнамерявали* да бъдете човекът, който оказва помощ? И още, колко често се е намесвал всекидневният живот и вие сте оставяли други да помогнат с мисълта: „О, със сигурност някой друг ще се погрижи за този проблем“.

Ние сме станали толкова впримчени от заетостта в живота ни. Все

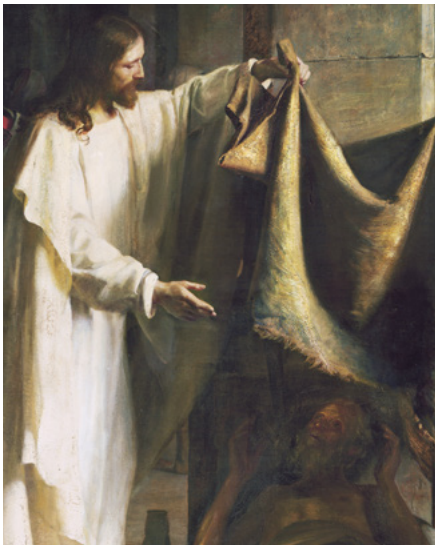

пак, ако спрем и размислим и видим хубаво какво правим, може да открием, че… много често прекарваме повечето време в грижи за неща, които изобщо нямат особено значение в големия план на нещата, като пренебрегваме по-важни каузи. …

Ние сме заобиколени от хора, които имат нужда от нашето внимание, от нашето насърчение, подкрепа, утеха и доброта, независимо дали са близките ни, приятели, познати или непознати. Ние сме Господните ръце тук на земята, със задача да служим и помагаме на Неговите чеда. Той разчита на всеки един от нас. …

Нека думите на познатия химн проникнат в душите ни… :

Днес направих ли нещо добро
в света?
Насърчих ли изпаднал в беда?
И на тъжния днес върнах ли
радостта?
Ако „не“, провал е това.
А нечия тежест дали
облекчих,
с готовност ли я споделих?
На нещастни и болни какво
подарих,
с помощта си кого подкрепих?
(„Направих ли нещо добро?“, *Химни,* № 141).

… Нека си задаваме следния въпрос… : „Какво направих днес за някого?“ Моето напътствие към членовете по света е да намерят някого, който е в затруднение, или е болен, или самотен, и днес да направят нещо за него или нея. ■

Адаптирано от „Какво направих днес за някого?“, Лиахона, *ноем. 2009 г., с. 84–87.*

ФРАГМЕНТ ОТ *ХРИСТОС ИЗЦЕЛЯВА БОЛНИТЕ ПРИ ВИТЕСДА,* ОТ КАРЛ ХАЙНРИХ БЛОХ, ПРЕДОСТАВЕНО ОТ МУЗЕЯ ЗА ИЗКУСТВО КЪМ УНИВЕРСИТЕТА БРИГЪМ ЙЪНГ

БЛАГОСЛОВИИ,
ОТ ЛУИС ПАРКЪР

„И Моята цел е да обезпечавам светиите Си, защото всички неща са Мои. … защото земята е пълна и има достатъчно и в излишък; да, Аз приготвих всичко" (У. и З. 104:15, 17).

За да научите повече за разчитането на собствените сили, вж. с. 32 и 40 на това издание.

Още в този брой

ЗА ПЪЛНОЛЕТНИ МЛАДЕЖИ

Пет урока за пълнолетните младежи

от млади апостоли

„Решенията определят живота ни, не обстоятелствата" – това е един от петте урока от живота на първоначалните дванадесет апостоли на Възстановяването, които били пълнолетни младежи. Прочетете какви други уроци можем да научим от тях.

с. 44

ЗА МЛАДЕЖИ

с. 54

Как реч от конференцията

МОЖЕ ДА ПРОМЕНИ ЖИВОТА ВИ

Общата конференция е повече от събитие – тя е възможност да промените живота си.

ЗА ДЕЦА

ДА ПОМАГАМЕ, МОЛИВ ПО МОЛИВ

Калеб живее в Германия. Той искал да направи нещо, за да помогне на децата в бежански лагер близо до дома му. Затова изготвил план.

с. 75

BULGARIAN
4 02144 50112 0

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ